

Modře označené štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
38,10+ 1,90 (GST) = 40 kan. dolarů
Cena 1.62 + 0.08 (GST) = 1.70 dolaru.

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

Datum, dokdy jsou noviny
předplaceny, je v pravém
horním rohu štítku!
ISSN 1186-9283 (Print)
ISSN 1923-1784 (Online)

J Time
Committed
Á délai
convenu

Telefon: 416/530-4222
647/728-0654
Praha: 222-261-811
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 20.

(469.)

Vol. 20.

Thursday,

November 25,

2010

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

Odejde Matejkovič do Plzně?

Z PŘEDSTAVENÍ NOVÉHO DIVADLA VE STÁTĚM ZÁJMU: NAHOŘE VLEVO. V. MATEJKOVIČ A L. KIMLA; DOLE: A. PROCHÁZKA A L. NOVÁKOVÁ; UPROSTŘED V. MATEJKOVIČ A A. PROCHÁZKA; VPRAVO NAHOŘE. M. BONHARD, J. ŠMÍD A R. TAMCHYNOVÁ A DOLE NEZAPOMENUTELNÁ TANEČNÍ KREACE L. NOVÁKOVÉ.

Když jsem po posledním představení Nového divadla mířil na svém velocipedu k St. Clair, honila se mi v hlavě otázka, jestli Viktora Matejkoviče ještě někdy uvidíme na prknech Nového divadla, ať již na Yonge Street nebo někde jinde. V tandemu s autorem, režisérem a hercem Antonínem Procházkou z divadla Josefa Kajetána Tyla v Plzni totiž byl tak vynikajícím partnerem, že to vypadalo jako kdyby nepřijel z Plzně jeden herec, ale herci dva. A nejen to: neměli jsme pocit, že se jedná o představení okopírované odjinud, naopak, bylo to představení, které se dynamicky vyvíjelo a měnilo přímo před očima. Nechyběly okamžiky, kdy některého z herců něco napadlo a druhý na to zareagoval a najednou se objevila nová scéna. Improvizace, něco zcela originálního, co se v příštím představení už dále rozvíjí a pokud to nezabere, zmizí to nenávratně v evolučním propadlišti divadelních dějin.

Antonín Procházka jako vynálezce Lumíra a Eman (Viktor Matejkovič), idealistický filmař, který si pragmaticky přivydělává pronájmem svého bytu čtvrté kategorie etické elitě národa, spolu sdílají stejné patro v starém činžovním domě.

Do trojlístku, který může o přestávce hrát mariáš, pak zapadl Honza Šmíd. Nechci říci, že je dívkař, ale už po druhé se v krátké době k roli chlípíka beze studu propůjčil. Tentokrát se jednalo nikoliv o podnikatele, ale o politika. Dokonce jsme se nedověděli ani barvy jeho strany, jako kdyby na tom nezáleželo. Nemohli jsme tedy zjistit, jestli během hry přestoupil zleva doprava, či zprava doleva a z toho udělat závěr, jestli se jedná o postavu kladnou nebo zápornou.

Podobně divák stojí před rozhodnutím, jestli se jedná o svědomitého politika, který pod tíhou zodpovědnosti hledá útlou náruč ženy, kde by na krátký okamžik

zakotvil, než vypluje znovu na hladinu rozbouraného politického moře nebo jestli se jedná o prohnatého kurevníka, který používá politiku jako zástěrku, aby tak zakryl ukájení mrzkého chtíče.

Filozoficky řečeno: jestli politik nejprve situaci zreflektoval a pak dospěl k závěru, že je manželství možné otevřít do erotického víceúhelníku (jak vysvitlo z dalšího průběhu hry) nebo jestli pouze politikou maskuje sviňárnu. Jan Šmíd jako politik Radim nastolil otázky, divák si tedy musí sám odpovědět.

A co ženy? Jsou to skutečně jen nevinné oběti nevyhraněného politika? Nebo se jedná o prohnaté vypočítavé mrchy, které jdou jen po penězích?

Nic není černobílé, jak potvrzuje v závěru i výrok paní Plaché (Dáša Beláčiková): „Svět je tak krásně barevný.“ To však řekne až poté, co dostane brýle vynálezce Lumíra. Je pravděpodobné, že naše noviny navrhnou Lumíra za tento vynález na Nobelovu cenu za fyziku. Každopádně cítíme zadostiučinění, že se již po něm jmenuje ulice Lumírova v Praze-Nuslích, poblíž náměstí bratří Synků. Pesimistického škarohlída v hledišti napadne, že se jedná pouze o brýle mámení, jak již psal v 17. století Jan Ámos Komenský.

Další otázka je nad Lenkou Kimlou. Pracuje jako sportovní hlasatelka pro veřejnoprávní televizi nebo se jedná o komerční TV, či o nějaký sportovní kanál?

Pokud by se jednalo o první variantu, pak se jedná o nezodpovědné utrácení peněz koncesionářů, protože v pracovním volnu by měla sportovní redaktorka studovat tenisové žebříčky, fotbalové transfery či hokejové soupisky. V druhém případě se naopak jedná o aktivitu z hlediska komerční televize pozitivní, o tzv. lobbying. V třetím případě se jedná o pošetilou činnost a maření času. Kariéra vzhůru ve sportovních kanálech se nedělá

přes politika, ale většinou přes fotbalistu, nejlépe levé křídlo či brankáře některého z předních týmů. Vždyť již před čtyřiceti léty se říkalo, že brankář a levé křídlo jsou největší cvoci v mužstvu. Přes ně pak lze získat nejvíce užitečných informací, které lze použít, ale nikoliv přes politiky; ti jsou v této oblasti plonkoví a jsou na stadionu většinou odsouzeni do role čumilů, které televizní kamera zabírá maximálně při přerušení hry.

Bez otazníku však zůstává taneční vystoupení Lenky Novákové. Jedním slovem - skvělé. Ovšem i zde se objevují etické otázky, když jako svazačka sváděla (zde jsem teprve pochopil pravý význam slova svazačka, správněji česky by však mělo být sváděčka) ještě nedospělého uhrovitého Lumírka.

Zuzanka Novotná byla odsouzená v roli milenky do role náhradnice nebo-li běčka. Její přirozené kverulantství a prostořekost jí však nedovolí se s touto rolí smířit a zastíní při tiskové konferenci nejen kolegu Petra Kohouta, ale i tiskového mluvčího Hejného (Martina Bonharda), který v rozrušení odmítl při posledním představení dát slovo našim novinám Satellite. Omluvou mu může být pouze to, že my jsme se o slovo ani nehlásili.

Otázka je tedy více než dost, ale ta hlavní je, jestli Viktor Matejkovič či Jan Šmíd nebo i některá z půvabných dívek či tanečnic zůstanou v Torontu nebo se přemístí na profesionální scénu do Plzně či Prahy nebo jiného krajského města.

Představení herců Nového divadla spolu s Antonínem Procházkou by takový test zřejmě sneslo a možná, že kdyby přijeli po takovém zájezdu zpět a hráli znovu, viděli bychom představení, které by se dále rozvinulo. V tom je divadlo již od antiky přes Shakespeara po dnešek nenahraditelné žádným digitálním médiem.

Aleš Březina

satellite 1-416

Agreement # 40005374/ Registration # 09089
P.P.I.C. Accounts # 1001583
GST Business # 86957 0572 RT0001

Paid in Toronto
CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY
published by ABE
P.O. Box 176, Station „E”,
Toronto, Ont. M6H 4E2

Telefon: 416/530-4222, 647/728-0654

E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com
www.satellite1-416.com

www.zpravy.org
www.zpravy.ca

Česká adresa: ABE/ČIŽINSKÁ
Štefánikova 387, 500 11 Hradec Králové 21
Tel.: 222-261-8111

ISSN 1186-9283 (Print)

ISSN 1923-1784 (Online)

Advertising rates: 22.00 per inch/col.
\$ 1.65 CDN per line/col.

Předplatné:

v Kanadě \$ 38,10 + \$ 1,90 (GST) = \$ 40,00,

pro ostatní svět CND/US \$ 60 .

v ČR 1000 Kč, na Slovensku 40 eur.

PDF elektronicky \$ 22 -

V ČR 200 Kč, na Slovensku 8 eur.

Churches

ČESKÉ A SLOVENSKÉ BOHOSLUŽBY V TORONTĚ

Československý baptistický sbor
(Czechoslovak Baptist Church);
Bohoslužby jsou čtvrtou nedělí v měsíci v
Slovenském evang. kostele aug. vyznání
sv. Pavla na 1424 Davenport Rd., Toronto.
Rev. Ján Banko. Tel.: 289/242-0635.
Internet: <http://www.csbaptist.com/>

KITCHENER-WATERLOO: Nejbližší
bohoslužebnou oznámeny - German
Gospel Church, 223 Union St.E.

**Moravští bratři (Moravian Brothers
Church);** Bohoslužby pouze anglicky-
neděle v 11:00. 7 Glenora Ave. Toronto,
On. M6C 3Y2. Tel.: 416/656-8661. Duchovní
správce: Rev. Margaret Hassler, Pastor, e-
mail mkhassler@yahoo.com

**Rímsko-katolický kostel sv. Cyrila a
Metoda (R.C. Church of St. Cyril and
Methodius),** 5255 Thornwood Drive,
Mississauga, Ont. L4Z 3J3. Slovenská
omša: Ne.: 11:00, po a št.: 8:00, út., st. a
pá.: 19:00, 1. so 18:00. Anglická: Ne.: 9:00
a so.: 17:00. Farár: J. Vaňo. Kaplan: E.
Rybánský. Tel.: 905/712-1200, fax: 905/
712-0974.

**Rímsko-katolický kostel sv. Václava
(R.C. Church of St. Wenceslaus),** 496
Gladstone Av., Toronto, Ont. M6H 3H9.
Internet: www.katolik.ca. Bohoslužby:
neděle v 10:30, pátek 19:00. První sobota v
měsíci v 15:00 na Masaryktownu. Duchovní
správce: Rev. Libor Švorčík. Tel.: 416/532-
5272, fax: (416) 516-5311.

**Slovenský evanjelický kostol
augšburského vyznania sv. Pavla
(Slovak Evangelical Lutheran Church of
St. Paul)** 1424 Davenport Rd., Toronto,
Ont. M6H 2H8. Tel.: 416/658-9793. Rev.
Ladislav Kozák, Bohoslužby: nedel'a: 10:45.
**Slovenský grécko-katolický kostol sv.
Marie (Slovak Greek Catholic Church of
St. Mary)** 257 Shaw St., Toronto, Ont. M6J
2W7. Tel. 416/531-4836. Bohoslužby: 9:00
angl., 10:30 slov.

**Luteránský kostol sv. Lukáša, (Lutheran
Church of St. Luke),** 3200 Bayview Ave.
(Bayview a Finch), Toronto. Rev. Dušan
Tóth. Nejbližší bohoslužby: 28. 11. a 12.
12. v 13 hod., 17. 12. v 17 hod., 24.12 v
16:30.

Kat. bohoslužby mimo Toronto
Burlington: Holy Sepulchre Cemetery-
neděle 15:00 hodin. Streda 18:00. Duch.
správce: Jiří Macenauer St. Adalbert R.C.
Mission, 464 Plains Rd. W., Burlington L7T
1H2. Tel.: 289/337-2911

Kingston: Kaple Newman House,
192 Frontenac Street. Nejbližší bohoslužby:
20. listopadu 2010 v 10:00

Ottawa: Kostel sv. Leopolda Mandiče:
(Lyndale a Hirchey): 170 Hincley Avenue.
Nejbližší bohoslužby: 20. listopadu 2010 v
17:00

Montreal: Kaple Loyola High School, 7272
Sherbrooke Street. Nejbližší bohoslužby:
21. listopadu 2010 v 11:00.

Vineland: St. Helen's Church R.C. Parish,
4156 Maple Grove Rd.

Česká centrála cestovního ruchu

zajišťuje propagaci a
marketing České republiky jako atraktivní turistické destinace

na kanadském trhu.

Pro více informací kontaktujte CzechTourism Kanada:

2 Bloor Street West Suite 1500

Toronto, Ontario M4W 3E2

Tel.: 416/363-9928

Fax: 416/972-6991

E-mail: info-ca@czechtourism.com www.CzechTourism.com

Česká televize Nová vize

vysílá v Ontariu vždy v sobotu v 10:00 hodin

opakování v úterý v 7:30 hodin

na stanici OMNI 1 (V Torontu kanál 47/kabel 4 a 169)

E-mail: slepckovam@sympatico.ca.

Slovenská televize Slovenský svet

vysílá v Ontariu vždy v sobotu v 10:30 hodin

opakování v úterý v 8:00 hodin

na stanici OMNI 1 (V Torontu kanál 47/kabel 4 a 169)

E-mail: katarina@creativepostinc.com

Infomační a imigrační středisko ČSSK

Porady a ověřování dokladů po předchozím zavolání

Poštovní adresa je:

P. O. Box 564, 3044 Bloor St. W., Toronto, Ont. M8X 2Y8

Tel.: 416/925-2241, fax: 416/925-1940

E-mailové adresy: Ústředí: ustredi@cssk.ca

Torontská odbočka ČSSK: Toronto@cssk.ca

Webová adresa ČSSK: www.cssk.ca

Torontská odbočka ČSSK

Telefon: (416) 762-6846

Masaryk Memorial Institute Inc.

450 Scarborough Golf Club Rd., Scarborough, Ont. M1G 1H1

Tel.: (416) 439-4354, Fax: (416) 439-6473

Knihovna na Masaryktownu

Středa: 16:00-21:00, sobota: 10:00-13:00.

Tel.: 416-439-0792

Satellite 1-416

jsou nezávislé noviny reflektující různé názory, které se
nemusejí vždy shodovat s názory redaktora těchto novin.

Jsmo přesvědčeni, že výměna myšlenek a názorů
slouží vzájemnému pochopení a porozumění.

Naším úkolem není říkat čtenáři, co si má myslet,
ale předat mu informace,

z kterých si může udělat svůj vlastní názor.

Přebírání původních článků a informací je možné,
pokud se nezmění charakter článku a pokud nebude
porušena rovnováha, která se diskutuje sleduje.

Všechny články v našich novinách musí být podepsané
a autor zodpovídá za správnost údajů v nich uvedených.

We acknowledge the financial support of the Government of
Canada through Canada Periodical Fund (CPF) for our
publishing activities.

Patrimoine
canadien

Canadian
Heritage

Canada

Kalendář

18.-20. 11. (čt-so) 20:00

Tenor na roztrhání
Divadlo za rohem -Vancouver
Studio Theatre
Shadbolt Centre for the Arts
6450 Dear Lake Ave., Burnaby, BC
(604) 205-3000

19. 11. (pá) 19:00

Kawasakiho růže
Film Jana Hřebejka na Festivalu EU v
Ottawě

Library and Archives Canada
395 Wellington Street, Ottawa
**

20.11. (so) 20:00

Wonderful
jazz & šanson
Lenka Nováková & Josef Musil
Restaurace Praha - Masaryktown

26.11. (pá) 20:30

Přežít svůj život
The Royal - 608 College St., Toronto
Filmový festival EU

27.11.(so) 19:00

Mikulášská
Sokol Toronto
Hala kostela sv. Václava

27. 11. (so) 19:30

Slovak Christmas Dinner ve
Vancouveru
Country Meadows Golf Club
6482 No. 6 Rd. Richmond
(604) 722-9672

28. 11. (ne) 17:00

Boris Krajný & Dagmar Kopecká
Nokturna v městě
Hala kostela sv. Václava

28. 11. (ne) 18:00

Slovenský film Muzika
The Royal - 608 College St., Toronto
Filmový festival EU

2.12. (čt) 20:00

Christopher Zimmerman řídí
Torontskou filharmonii
Na programu Dvořák, Čajkovskij,
Glazunov

4. 12. (so) 19:30

Koncert Petra Lipy
Norman Rothstein Center
950 W. 41th Ave., Vancouver

5.12. (ne) 14:00

Ed Vokurka Jazz Violin Ensemble"
(Eclectic Christmas concert from Tango
to Broadway)
Scarborough City Centre, Rotunda
place,

5.12. (ne) 15:00

Mikulášská nadílka ve Vancouver
Slovenian Hall, 5762 Sprott St.,
Burnaby

10. 12. (pá) 19:30

Nokturna v restuaraci Praha
J. Grossman za doprovodu trumpet

11.12. (so)

Dětská vánoční besídka s filmy
Hala kostela sv. Václava

31.12. (pá) 18:00

JK Production - Silvester 2010
Restaurácia Cherry Hill
680 Silver Creek Blvd. - Mississauga

31.12. (pá) 18:30

Silvestr s Martinem Hrdinkou
Ramada Inn - London

Legendsy odcházejí

Když jsem se přistěhoval v roce 1981 z Ottawy do Toronta měl jsem pocit, jako že jsem přišel z vesnice do města. Nejenže zde jezdily jako v Praze tramvaje, ale na Queen St. byla malá oblast, která hýřila cestovními kancelářemi, byly zde i restaurace a pak uzenářství. Dnes v této oblasti je už jen to uzenářství. Nejdále v této oblasti vydržela z cestovky Nitra Travel, ale i ta je dnes kdesi na Yonge St. pod jiným jménem. Restaurace jaksi vznikaly a zanikaly. Nejprve to byla Koliba, pak Pepo Bistro, nakonec Vlastička s Evropským srdcem. Na každou z nich jsou vzpomínky. Koliba ani nevím přesně, kde se nacházela, ale poprvé jsem se tam setkal s lidmi z divadla. V Pepo Bistro jsme měli svatbu. Do Heart of Europe jezdili hokejisti. A u Pichlíka bylo vždycky kus domova. Voněla tam dršťková, měli tam buřty a uheráček. Téměř v jeden den jsem se dověděl, že dvě velké legendy z té doby zemřely letos na podzim. Paní Vlasta Vosecká v září, Jiří Pichlík počátkem listopadu.

I když oba již zde řadu let nepůsobili, Vlasta se přestěhovala do Karlových Varů a pan Pichlík trávil penzi většinou na Floridě, přesto díky těmto lidem jsme měli aspoň občas v oblasti Queenu, pocit domova.

abe

Nokturna v městě
opět v kostele svatého Václava
496 Gladstone Ave., Toronto
Recitál Borise Krajného
bude 28. listopadu v 17 hodin
při koncertě též vystoupí varhanice Dagmar Kopecká
večer je věnován zesnulé Vlastě Schejbalové

Torontská Filharmonie s americkým dirigentem
Christopherem Zimmermanem

(bývalým asistentem Václava Neumanna)

vystoupí 2. prosince 2010 ve 20 hodin
s Vánočním programem v Toronto Centru for the Arts.
Na programu A. Dvořák, P. I. Čajkovskij, A. Glazunov

a další populární klasické skladby

Info: 905/232-2092

Nokturna v restauraci Praha.

10. 12. 2010 v 19:30

Jiří Grossman

vystoupí na zvláštním večeru Nokturen.

Přijďte si poslechnout klasický jazz s vynikajícími sólisty na trubku.

Czech & Slovak Institutions

České velvyslanectví Czech Embassy

251 Cooper St.
Ottawa, ON K2P 0G2
Tel.: (613) 562-3875
Fax: (613) 562-3878
E-mail: ottawa@embassy.mzv.cz

Slovenské velvyslanectví Slovak Embassy

50 Rideau Terrace
Ottawa, ON K1M 2A1
Tel.: (613) 749-4442; 749-4450
Obch. zast.: (613) 748-1773
Fax: (613) 748-0699

Český konzulát v Torontu

Czech Consulate in Toronto
2 Bloor Street West, Suite 1500
Toronto, ON M4W 3E2
Telefon: 416-972-1476
Fax: 416-972-6991

E-mail: toronto@embassy.mzv.cz

Úřední hod.:

pondělí až pátek 09.00 - 12.00

Honorary consulate of the Czech Republic

Calgary, AB

Honorary Consul: Jaroslav Jelínek

611-71st. Avenue SE.,

Calgary, AB T2H 0S7

Tel.: (403) 269-4924,

fax: (403) 261-3077.

E-mail: jelinek@terramanagement.com.

Winnipeg, MB

Honorary Consul: Wiliam Randa

310-115 Bannatyne Ave.,

Winnipeg, MB, R3B 0R3

Tel.: (204) 942-0981, fax +1 (204) 947-9626

E-mail: winnipeg@honorary.mzv.cz.

Honorary consulates of the Slovak Republic

Calgary, AB:

208 Scenic Glen Place N.W.,

Calgary, AB T3L 1K3.

Tel. and Fax: (403) 239-3543,

Mobil: (403) 540-1668, (403) 399-9982

luzanzotto@shaw.ca

Mr. Ludovit Zanzotto, Honorary Consul

Jurisdiction: Alberta and Saskatchewan

Montreal, QC

22, Place de la Madeleine

Dollard des Ormeaux, Quebec H9B 1W3

Tel.: (514) 421-2972, Mobil: (514) 585-2496

Fax: (514) 421-1583

slovex@sympatico.ca; slovex@slovex.com

Dezider Michaletz, Honorary Consul

Toronto, ON:

649 Brooker Ridge

Newmarket, ON L3X 1V7

tel: 647/290-9304 fax: 905/898-0166

slovakconsulateto@gmail.com

Michael Martinec, Honorary Consul

Jurisdiction: Province of Ontario

Vancouver, BC:

247 Abbott St., 3rd Floor

Vancouver, BC V5Z 1E4

Tel. & Fax: (604) 682-0991

e-mail: stan.lisiak@gmail.com

Hours: Tuesday 14:00-16:00,

Thursday 10:00 - 12:00

Mr. Stanislav Lišák, Honorary Consul

Jurisdiction: British Columbia

Winnipeg, MB:

B-1106 Henderson Hwy.,

Winnipeg, MB R2G 1L1

Tel/Fax: (204) 947 1728

jkdraft@shaw.ca

Mr. Jozef Kiška, Honorary Consul

Jurisdiction: Manitoba

Financial

Kursovní lístek

100 Kč	5,58 CDN \$
1 CDN \$	17,93 Kč
1 EUR	1,38 CDN \$
1 CND \$	0,73 EURO
1 US \$	1,01 CDN \$
1 CND \$	0,99 US \$

Universal Currency Converter - 11. 11. 2010

1 CDN \$	17,85 Kč
1 EURO	24,62 Kč
1 US \$	17,85 Kč

ČNB - 11. 11. 2010

SOKOL TORONTO
Vás srdečně zve na

MIKULÁŠSKOU ZÁBAVU

pořádá

v sobotu 27. listopadu 2010

Hala kostela Sv. Václava
496 Gladstone Avenue, Toronto

Lístky: \$25.00 Studenti : \$ 10.00

Možnost zakoupení večere od 19:00 hod.;
hudba začne hrát ve 20:00 hod.

Přimste dárky, Mikuláš je buď rozdávat!

K tanci hraje skupina Miro Letka

Veškeré informace a předprodej lístků:

Kamila Bía: (416) 663-2382

Hana Jurásková: (905) 838-2541

Pozýváme vás všetkých, vážení krajanovia

na Bazár 2010,

Slovenskej Evanjelickej cirkvi a. v.
dňa 27. novembra 2010, v sobotu ráno
od 10.00 hodiny.

Ako minulé roky, opäť vám ponúkame
výrobky mäsiarskej kuchyne:

klobásy, páľivé i nepáľivé, jaternice, slaninu, údenú
a paprikovú. Rezance, rôzne cukrárske výrobky,
koláče a zákusky, vianočné obľátky a mnohé iné.
Počas BAZÁRU 2010 budete môcť ochutnať jedlá
zakáľackovej kuchyne a presvedčiť sa o špičkovej
kvalite našich výrobkov. Pripravili sme pre vás
hodnotnú tombolu.

Bazárová hala sa nachádza v prízemí kostola
sv. Pavla, Evanjelickej a. v. Slovenskej cirkvi
na 1424 DAVENPORT Rd.

100 metrov na západ od križovatky

Davenport Rd. a Dufferin Str.

Prosíme vás, väčšie nákupy si objednajte už teraz.

Tel.: 416/658-9793.

George Pichlík
April 1, 1917 - Nov 4, 2010

Join us for a celebration of
the life that touched so
many of us.

November 21, 2010
2-4 pm.
St Wenceslas Church.

Slovak House Slovak Infocentre

8 Clarence Square,
Toronto
Otvoreno: Streda 15:00-
17:00

Tel.: 416/689-9889

E-mail:

info@slovakhouse.org

www.slovakhouse.org

Toto číslo bylo dáno
do tiskárny

16. 11. 2010 v 6:00

Z technických důvodů je uvedeno
datum 25. 11. místo 18. 11. 2010

Příští číslo vyjde:

9. 12. 2010

Translations

**EVA
MESTICOVÁ**Certifikovaná
překladatelka

emestic@hotmail.com

416/922-8786

**Dr. Petr
Munk**Chiropraktik
1552 Bloor St. W.Toronto, Ont.
www.drpetermunk.comOrdinační
hodiny:
Pondělí-pátek:
10-13 a
15-19.**Tel.: 416/533-0005****Mind & Body**

Lakeshore Village Integrated Medicine

Integrated Medicine ClinicSome of the medical services
we provideRegistered Massage Therapy
Craniosacral Therapy
Lymphatic Drainage (CDT)
Lymphoma Treatment
Hot Stone Massage
Low Level Intensity Laser
Naturopathic Medicine
Acupuncture
Chiropractic Treatments

Relationship Issues and Psychotherapy

**Některé soukromé pojišťovny
hradí některé vybrané léčby**2921 Lakeshore Blvd West, Etobicoke
(at Islington Avenue)
Tel.: 416/823-1165E-mail: rmt-yyz@integratedmedicine.ca
www.integratedmedicine.ca**ČESKO-SEVEROAMERICKÁ
OBCHODNÍ A KULTURNÍ
KOMORA INC.**CZECH – NORTH AMERICAN
CHAMBER OF COMMERCE AND
CULTURE909 Bay St. # 1006
Toronto, ON M5S 3G2

Tel./Fax: (416) 929-3432

E-mail: czechevents.novotny@gmail.com
www.czechevents.net**Švankmajer před usnutím**Z FILMU J. ŠVANKMAJERA: *PŘEŽÍT SVŮJ ŽIVOT*

Je to stará otázka. Zda cestou k umění může být šílenství? Lépe řečeno zda nás obraz nejrůznějších psychologických sklonů a handicapů člověka může přiblížit estetickému či filozofickému pohledu na jeho život. Vedle všech psychoanalytických drsnářů a mytologií podvědomí nabídl kdysi Švankmajer svou českou a originální odpověď. Převlekl tajnosti našeho psychického života do groteskní hry animovaného i naivistického divadla, jež přitom imaginativně zrcadlilo nejrůznější slepé mechanismy lidské psychiky.

Švankmajerův nový film *Přežít svůj život*, uváděný na nadcházejícím festivalu evropského filmu v Torontu, se pro změnu blíží jakési psychoanalytické komedii. Tentokrát má podobu papírkového „večerníkového“ filmu složeného z velké části z naanimovaných fotografií herců, scénérií a výstřížků, což sám autor filigránsky vysvětluje nedostatkem financí na řádnou produkci hraného biografu. Nicméně divák by si měl dávat pozor, co by v tomto filmu, pohybujiícím se mezi skutečností a fantazií, měl brát vážně. Švankmajer těmito slovy dost možná glosuje naši porevoluční současnost, ovládanou mamonem peněz, které však nejsou nikdy určené na kulturu. Lidé v jeho filmu chodí místo do kina sázet loterii, zatímco po ulicích jezdí nedostupná auta s kufry peněz. Především však sledujeme vtipně nadsazené dobrodružství stárnoucího Evžena v hájemství vlastních snů, kam si tento obyčejný český hrdina utíká před tíhou současné reality. Před soužitím se shánčlivou a úzkostnou manželkou, před nějakou nesmyslnou kancelářskou prací dává přednost snění a životu v nich. S kabelkou své matky v zubech uléhá ve svém azylu, aby se mu dál zdál onen hezký sen.

Imaginativní i kacířská poetika spojuje chytře hned několik věcí dohromady. Švankmajer se vzdáleně posmívá filmovým žánrům, stejně jako televizní zábavě, která dělá svými pimpraty z diváků malé děti. Evženovo drama lze chápat jako vzdáleně naruby převrácený thriller, v němž se jinak zcela všední hrdina snaží ovládnout své nezkrotné sny. A šťastně spočinou u své neustále unikající, ztrácející se tajemné ženy v červených šatech (představovaná Klárou Issovou). Na pomoc si bere i psychoanalytiku bez záruky, která jej provází „odborně“ jeho snovým životem. Totiž v tomto šamanském sestupu do hájemství podvědomí je nám tím nejlepším průvodcem humor, který se přitom dotýká zcela vážného a těžkopádného tématu.

Komedie si utahuje ze všech psychoanalytických postupů a klíšé, zatímco sama nabízí průhledný neurotický případ stříknutý Oidipovým komplexem a sexuální impotencí. Mysteriózní dívka v červených šatech zastupuje zároveň Evženovu matku i jeho animu. Kvůli ní postupně zabije v hájemství vlastního snu svého otce i sám sebe, zatímco jej pronásleduje jeho superego v podobě staré babky od popelnic, která se prohlašuje za Ježíše, Napoleona, Papeže či Marxe. Mezi tím se vine had s lidskou hlavou, chodí plyšový medvědci se

ztopořeným penisem a tancují zvířecí i lidské kreatury. Divák si za chvíli může připadat jako na trochu rozvláčnější seanci, během níž sedí na psychoanalytickém křesle.

Vtípky o psychoanalýze působí dojmem filmu pro Švankmajerův klub zasvěcených, které baví chodit na procházku s Freudem a surrealismem. Nicméně autora očividně nezajímá jako léčebná metoda - ale coby zdroj originální imaginace a hlavně vnitřního (a podstatnějšího) tématu svobody.

„Svoboda není statický stav, ale proces. Ve skutečnosti jsme řadou věcí determinováni, takže svobodu nacházíme ve své imaginaci, nikoliv v realitě, která je nám represí. Když se vrátíme k Freudovi, mohli bychom ztotožnit svobodu se slastí,“ říká autor. Je to jediné a poslední téma, za které údajně stojí za to točit filmy.

Ten film můžeme vnímat jako výraz kocoviny z té vnější svobody, která přišla s listopadem. Stejně tak nám Švankmajer připomíná, že bychom neměli v té technizované a praktické době zapomínat, že to největší bohatství si neseme stejně uvnitř nás samotných.

Michal Procházka - Praha

Film Jana Švankmajera *Přežít svůj život* můžete vidět v rámci Evropského filmového festivalu v kině Royal, 608 College St., Toronto, v pátek 26. listopadu 2010 od 20 hodin.

2010 SCHEDULE
NOV 18 - 30 @ THE ROYAL - 608 COLLEGE ST

Thu 18 Nov	8:30pm	THE BARONS	Belgium - 111 mins
Fri 19 Nov	8:00pm	AMONG US	Sweden - 94 mins
	8:30pm	VORTEX	Lithuania - 100 mins
Sat 20 Nov	8:00pm	THE CONFESSION	Croatia - 25 mins
	8:30pm	OSCO AND MONIC WAR	Estonia - 79 mins
Sun 21 Nov	8:30pm	WE CAN DO THAT	Italy - 111 mins
	8:00pm	THE STORM	Netherlands - 93 mins
Mon 22 Nov	8:30pm	ALL WILL BE WELL	Poland - 96 mins
	8:00pm	THE BOBBER	Austria - 76 mins
Tue 23 Nov	8:30pm	RUDOUP'S GOLD	Latvia - 114 mins
	8:00pm	LITTLE WHITE LIES	France - 104 mins
Wed 24 Nov	8:00pm	HE AM BIRCAI	Cyprus - 84 mins
	8:30pm	PRINCESS	Poland - 110 mins
Thu 25 Nov	8:00pm	LANDSCAPE NO. 2	Slovenia - 86 mins
	8:30pm	HOW TO DRAW A PERFECT CIRCLE	Portugal - 102 mins
Fri 26 Nov	8:00pm	SMALL CRIME	Greece - 85 mins
	8:30pm	SURVIVING LIFE	Czech Republic - 105 mins
Sat 27 Nov	4:30pm	TALK ON STORM	Revolving the Balkans and the Region - 88 mins
	8:00pm	STORM	Germany - 101 mins
	8:50pm	WHAT NO ONE KNOWS	Denmark - 89 mins
Sun 28 Nov	8:00pm	MUSIC	Slovakia - 91 mins
Mon 29 Nov	8:00pm	THE REST IS SILENCE	Romania - 105 mins
Tue 30 Dec	8:00pm	HECTOR	Spain - 112 mins

DIAMOND SPONSORS

GOLD SPONSORS

WWW.EUTORONTOFILMFEST.CA

Rozhovor: Juraj Nvota o filme Muzika

Na festivalu Evropského filmu bude promítnut film Juraja Nvotu Muzika. Tvorcovia snímky si už odniesli najstaršie slovenské filmové ceny Igric. Film získal aj 14 nominácií na Národnú filmovú cenu Slnko v sieti.

Obsah filmu: Neďaleko veľkého mesta, niekoľko krokov od hraníc s nepriateľskou kapitalistickou krajinou v zapadákov, z ktorého cesty nevedú nikam len späť, sa začína veselý a trochu čierny príbeh o chlapíkovi, ktorý dúfal, že hudba mu pomôže z kaluže, ale namiesto toho vyváľa hudbu v blate. Je to príbeh aj o jeho rovesníkoch, priateľoch, túžbach a snoch o slobode, ktorá bola v Československu na rozhraní sedemdesiatych a osemdesiatych rokov jednou z najvzácnejších, najlepšie strážených a najmenej dostupných hodnôt. Je to aj príbeh mladých ľudí, ktorí sa trápia s vlastnými životmi, s láskou, žiarlivosťou, pokušením. Narážajú na obmedzenia doby, v ktorej...

Hlavné postavy vo filme stvárnil okrem Ľuboša Kostelného i Táňa Pauhofová, Marek Gejšberg, Jan Budař, Dorota Nvotová, Petra Polnišová, Marián Gejšberg a Jana Olřhová. Námet vytvoril spisovateľ Peter Pišťanek, o scenár sa postaral Ondrej Šulaj.

REŽISÉR JURAJ NVOTA:

Dnes SK: Vo vašej filmografii, teatreografii, či telegrafii možno nájsť najrôznejších autorov, ale ani s lupou by som nenašiel niekoho podobného Petrovi Pišťankovi. Prečo ste sa

rozhodli vstúpiť do tohto projektu?

JN: Peter Pišťanek raz kdesi napísal, že nebyť (Ruda) Slobodu s jeho videním sveta, nebolo by ani Taragela, Otčenáša, Pišťanka... Prinajmenšom by sme boli iní, ako sme dnes. Rudo Sloboda je Miles Davis slovenskej literatúry. Milesa Davisa som mal rád od detstva a s Rudom Slobodom som mal šťastie spolupracovať na dvoch divadelných hrách a jednom televíznom filme. O Petrovi Pišťankovi Rudo hovoril, že možno z neho aj niečo bude.

Dnes.sk: Vie sa, že zriedka vstupujete do svojich réžii aj ako spoluautor. Ako sa vám pracovalo s Ondrejom Šulajom?

JN: Ondrej nepotrebuje spoluautora. O sebe viem, že to, na čo ja potrebujem dve strany papiera, vyjadrí Ondrej dvoma vetami. Čechov povedal, že umenie písať znamená vyškrtnúť to, čo bolo napísané zle. Ondrej najprv urobil čo najvernejšiu adaptáciu novely a potom sa začalo škrtiť. Ale nie preto, že by bolo niečo zle napísané, ale preto, že novela je novela a film je film.

Dnes.sk: Čo bolo pre vás najdôležitejšie vyriešiť pri vývoji scenára?

JN: Dlhú som si hľadal živý vzťah k látke. Prečo dnes, teraz? Zopár spolupracovníkov ma na tejto púti opustilo, ďalších som stretol. Pri Ondrejovi Šulajovi som objavoval večný príbeh muža a ženy, lásku, kolaboráciu, strach, ilúziu slobody, hriech, pokoru, radosť... Večné znamená vždy aktuálne.

Dnes.sk: Hlavné úlohy v oboch vašich filmoch hrá Táňa Pauhofová. Sú tie charaktery tak podobné?

JN: Táňa je dobrá. Viac ako charaktery ma vždy zaujímajú situácie, vzťahy a konflikty. Myslím, že aj Táňu a všetkých dobrých hercov. Charakter si tvorí už divák sám. Je to aj vec skúsenosti.

Dnes.sk: Čo bolo najzložitejšie rozhodnutie pri hereckom obsadení?

JN: Oslobodiť sa od kultového predobrazu postáv. Táňa Pauhofová ako Marfa nemala dosť kíla, podobne sa môže zdať, že ani Marek Gejšberg nebol na Žofrého dosť vymletý. Dorota Nvotová sa do postavy Anči zdala prichytrá a Honzo Budař zas málo manipulátorský, otec Mariana Gejšberga asi málo dedinský a obsadenie jeho manželky - Jany Olřhovej Gejšbergovej - v skutočnosti Marianovej sestry ako trúfalé. Ale počul

som, že manžel s manželkou sa po čase podobajú ako brat a sestra. Sú to všetko vynikajúci filmoví herci, ktorí vedia stvoriť nejednoznačné, protirečivé vnútro človeka. Len o Ľubovi Kostelnom ako o Martinovi Juncovi som nepochyboval.

Dnes.sk: Prečo sa oba vaše filmy odohrávajú v minulosti?

JN: Na to neviem odpovedať, ale našťastie sa premietajú v súčasnosti a verím, že sem tam sa budú aj v budúcnosti.

Dnes.sk: Ako si dnes spomínate na koniec sedemdesiatych rokov?

JN: Tak ako v MUZIKE.

Dnes.sk - Zdroj: PR - 15. apríla 2008 15:05

Film Muzika bude na Festivalu EU v kině Royal - 608 College St., Toronto 28. listopadu v 18 hodin

Victims Matter. Les victimes comptent.

The Government of Canada is taking action for victims of crime. **So can you.**

Find the information you need at:

VictimsMatter.gc.ca

1 800 O-Canada

Le Gouvernement du Canada agit pour les victimes d'actes criminels. **Vous pouvez agir vous aussi.**

Renseignez-vous à :

Lesvictimescomptent.gc.ca

1 800 O-Canada

Government of Canada

Gouvernement du Canada

Canada

Torontský kalendář Josefa Čermáka: Zbytek října, začátek listopadu

V posledním čísle jsem si ukousl první tři týdny z měsíce října. A nějak cítím, že i když se vydavatel Satellitu, Aleš Březina, vrátil z italské dovolené, poněvadž se tam ještě vrátí, do konce roku budu doplňovat jeho torontské zpravodajství.

28. října - oslava vzniku Československé republiky - O tom už psal v posledním Aleš Březina. Chci se zmínit jen o jednom dojmu. Československou (a také českou) vlajku před ontarijským parlamentem v poledne toho dne vztyčovali dva vysoce vážení krajané: legionář druhé světové války (bojoval u Dunkerque) Frank Tesař a Jan Waldauf, vůdčí sokolská osobnost a autor nedávno vyšlé sokolské kroniky. Stáli vedle sebe, 95letý Frank a 80letý Jan, v pozoru během celé ceremonie. Ten den byl větrný, studený a nevlídný. Ti dva stáli bez hnutí, jako dvě sochy.

Česká serenáda - koncert Toronto Sinfonietty se konal ve Walter Hall (Edward Johnson Building). Já se zvláště zaposlouchal do flétny Milana Brunnera...

30. října - Hlasy ve stěnách (Celebration of Voices) a koncert George Grossmana - Krásný večer v restauraci na Masaryktownu, až na to, že si zasloužil daleko více diváků a posluchačů. Film Zuzany Hahnové *Voices within Walls* jsem tento večer viděl nejméně potřetí. A pokaždé se mi zdá lepší a pozoruhodnější. Je založen na programu, který před dvěma roky režirovala Elley-Ray Hennessy a v němž podala nezapomenutelný výkon tanečnice na provaze Brandy Leary. Slyšíme svědectví obětí komunismu a jejich žen a dětí z půl tuctu zemí. Před promítáním filmu - i po něm - jsme měli potěšení poslouchat kytaru George Grossmana, piano Josefa Musila a hlasy Lenky Novákové, Majky Frankové a George Grossmana.

31. října - Památka Reformace - Slovenská upomínka na Martina Luthera v Torontu se jako jiná léta konala v kostele sv. 'Pavla Evanjelickej a.v. církvi'. Začala svátečními bohoslužbami (kázání pastora Ladislava P. Kozáka bylo věnováno životu a učení Martina Luthera) a pokračovala bohatým slavnostním banketem, na němž o Lutherovi promluvil vedoucí torontské Slovenské televize, Katarina Homolová a vystoupilo Collegium Musicum. Velmi úspěšná událost.

Návštěva Vladimíra Galušky, zástupce ministra zahraničních věcí v Kanadě - večere na jeho počest na Masaryktownu se zúčastnila Blanka Rohnová za České a Slovenské sdružení v Kanadě, Frank Ječmen za Masarykův ústav a já za Kanadský Sokol. Večer, na němž byli také přítomni velvyslanec České republiky v Kanadě, Karel Žebrakovský a Kateřina Gregorová a Jana Brázdová z oddělení pro americké státy na ministerstvu zahraničních věcí, řídil generální konzul České republiky v Torontě, Richard Krpač. Hned první věta pana náměstka, velmi sympatického muže, na něj všichni torontští krajané, kteří se s ním setkali, pěli chválu, jako by přede mnou otevřela propast v prostoru a čase a zanesla mne do února 1948 (vášnivý projev Vladimíra Krajiny, pochod na Hrad, demonstrace) a doby následující. Ta věta měla 5 slov: "Můj otec byl levicový intelektuál". Levicový intelektuál mi nevádí o nic víc než pravicový intelektuál. Co mi vždycky vadilo jsou lidé, kteří se podílí na výkonu moci, jež umenšuje to nejcennější v nás, svobodu hledat pravdu a žít v pravdě, a soucitnost s křehkostí našeho člověčenství. Pan náměstek ovšem začátkem padesátých let nebyl na světě. Jeho otec byl. Nevím, do jaké míry se v těch hrozných dnech a letech podílel na moci. Víím, že byl ministrem v Dubčekově vládě a komisařem pro skvostný československý pavilon na Expo v Montrealu i jinde. Dnes už mě zajímá jenom

to (a to je zvědavost, již ve mně pět páně náměstkových slov vyvolalo), co jeho otec a jiní levicoví intelektuálové cítili (a jak reagovali), když jejich režim soudil Miladu Horákovou a ulicemi táhly zástupy jejich soudruhů (hlavně soudružek) zuřivě vymáhajících smrt jedné z největších žen českých dějin. A snažím se pochopit, jak lidé narození ve stejném

ČESKOSLOVENSKÁ A ČESKÁ VLAJKA PŘED BUDOVOU
ONTARIJSKÉHO PARLAMENTU

hnízdě a dědici stejného dějinného příběhu se rozdělili do dvou mocných skupin a příslušníci jedné prchali za hranice nebo skončili v pracovních táborech a kriminálech, a někdy na popravišti, a příslušníci té druhé pomáhali (jakkoli nepřímo) v naší společné rodné zemi budovat sovětský ráj, včetně šibenic a koncentráků, pro příslušníky té první...

2. listopadu - Americké volby - I když si demokratická strana udržela většinu v senátu, v těchto volbách utrpěla citelnou porážku (president Obama to nazval 'shellacking'). Na politické dění a politiky je užitečnější dívat se z dálky (v tomto případě tak padesát let po Obamově smrti), ale poněvadž v té době - i když přežijí konec světa v prosinci 2011 - tu už asi nebudu, pokusím si své dojmy v hlavě docela subjektivně srovnat teď. Před dvěma roky, v posledních měsících Bushova druhého mandátu, USA (stát, který pro mnohé z nás dlouho byl zárukou blahobytu a svobody na světě) stály na pokraji hospodářské katastrofy, která hrozila zachvátit celý svět. Bojovaly dvě války, které stály závratně částky a tisíce životů. Byly jedinou zemí s evropskou civilizací (a k tomu nejbohatší na světě) bez všeobecného nemocenského pojištění - 40 milionů Američanů žilo bez pojištění. Výroba množství spotřebních artiklů se přesunula do Číny (kde komunistický režim umně - i když v brutálním rozporu s jedním z hlavních dogmat komunismu ['nebudeš vlastnit půdu ani výrobní prostředky'] - si vypůjčil kapitalistický hospodářský systém), jejíž banky se začaly plnit americkými dolary za laciné výrobky, které Američané (i jiní) masově nakupovali, zatímco americké továrny propouštěly miliony lidí; majetkové rozpětí mezi hořejšími pěti procenty a dolejší polovinou obyvatelstva se zvětšovalo; kvalita veřejného školství stejně jako infrastruktury měst upadala... V prezidentských volbách proti všemu očekávání zvítězil Obama, jehož matka byla běloška a otec černoš (a k tomu, než se stal agnostikem, muslim). Prvního černošského (alespoň na polovic) amerického prezidenta jsem tehdy pozdravil - a zatím jsem neměl důvod svůj názor měnit - jako největší naději USA. Imponovala (a imponuje) mi jeho inteligence, intelektuální ponor, řečnický talent, jeho paměť, jeho schopnost (také díky tomu, že je dítětem dvou ras) vidět život v širší perspektivě, jeho vědomí souznělosti i s vydědenci tohoto světa. Během dvou roků svého prezidentství ukončil válku v Iráku, významně přispěl k zastavení ekonomické laviny, podařilo se mu uzákonit skoro všeobecné nemocenské pojištění (něco, oč se marně pokoušeli američtí vůdci posledních šedesát let) a reformu bankovního systému. Letošní volby byly v podstatě docela pochopitelné na jedno téma: práce, jobs, jobs - a daně. Kromě toho se obchodníkům s pochybným zbožím navzdory faktům podařilo přesvědčit čtvrtinu Američanů, že Obama je muslim a skoro stejné množství, že se nenarodil v USA a tudíž ústavně vlastně není prezidentem. A snad tu hrál roli i zatím

neartikulovaný pocit, že těžiště hospodářské moci se začíná přesouvat do Asie a kontradikční iluze že, vrátíme-li se k systému, který nás do dnešní krize přivedl, nastane ráj. Obama udělal (pokud jde o výsledek voleb) jednu vážnou chybu: slíbil, jak mu jeho poradci radili, že k ekonomické obnově dojde daleko rychleji, než jak se stalo. Z mého hlediska pozorovatele na druhé straně plotu, příští dva roky budou nesmírně zajímavé. Myslím si totiž, že nejlíp poznáme, z jakého materiálu je kdo udělán, když ho vidíme v porážce. Skoro na kolenou...

6. listopadu - Sokolské hroby 2010 - Tuto krásnou tradici, návštěvu hrobů torontských bratří a sester, kteří již ze svých střeviců setřásli pozemský prach, někdy před deseti lety inspiroval Jan Waldauf. Letos jsme navštívili symbolické sokolské hroby na Masaryktownu. Cestou jsme se zastavili na hřbitově vedle St. Augustine Seminary u hrobů českých kněží, P. Jaroslava Jandy a P. Rudolfa Neumanna, u nichž zástupci farnosti sv. Václava v Torontu umístili pamětní věnečky a zúčastnili jsme se modlitby za mrtvé, kterou vedl P. Libor Švorčík. Na Masaryktownu jsme umístili pamětní věneček před památníkem obětem komunismu mezi deskami na paměť br. Miroslava Pliškeho a sokolských obětí nacismu. Urnu s jejich popelem a dalších československých vězňů umučených v Osvětimi do Toronta v roce 1947 přivezla delegace Československé obce sokolské, ale jak urna s jejich popelem, tak urna s popelem br. Pliškeho, byla bohužel koncem roku 1988 při stavbě obytných domů a stržení Masarykova pomníku, v jehož blízkosti byly obě urny uloženy, ztracena. Uctili jsme také památku Jana Trávníčka, dlouholetého sokolského pracovníka a předsedy Masarykova ústavu a jeho ženy Drucilly. Br. Waldauf vzpomněl všech členů torontské jednoty, kteří nás letos opustili: vedle Drucilly Trávníčkové to byli Ivan Prock, Anna Rezková a Mary Pavelková. Spolu s br. Waldaufem se letošní pouť k sokolským hrobům zúčastnili starostka torontské sokolské jednoty, s. Hana Jurásková, předsedkyně torontské pobočky Českého a Slovenského sdružení v Torontu, s. Radmila Locherová, jednatelka jednoty, s. Marie Chráková s manželem, s. Krbichová a br. Josef Čermák.

10. -18. listopadu - oslava slovanské (samozřejmě i české) hudby v Torontu - Torontský symfonický orchestr uvede v listopadu slovanskou hudbu ve třech koncertech. V prvním - 10. a 11. listopadu, vedle Čajkovského, Mařatky a Prokofjeva, a jako ústřední skladbu koncertu, Janáčkovu *Glagolskou mši*, s nejlepším Torontským sborem, Toronto Mendelssohn Choir, v němž zpívá náš Karel Tamchyna. V druhém programu slovanské hudby, Dvořákův *Klavírní koncert* a ve třetím, Smetanovu *Mou Vlast* a *Tarase Bulbu* Leoše Janáčka.

11. listopadu - Bazar Sokola Toronto. Trochu v rychlém tempu se odehrál letošní bazar a kdo přišel později, neměl si kam sednout a také svíčková zmizela rychleji než se očekávalo. Za to na Mikuláše čekala dlouhá fronta dětí. Karel Čapek se v třicátých letech mýlil, když tvrdil, že Mikuláš nevydrží do konce desetiletí. Vloni bylo Mikulášův v Praze přes 40 000 a letos to bude s čerty i anděly na Staroměstském náměstí ještě mohutnější. Toronto má však jeden primát. Mikuláš zde byl v roce 2010 jako první (tuto zprávu doplnila red.).

Josef Čermák

Až nás hanba oblije, klaunem je furt Francie

Cestou životem a časem poznáme, že v každé skupině lidí se zákonitě vyvrbí šašek či klaun. Pamatuji si v každé školní třídě, zájmové družině, vojenské rotě či firmě takového výtečníka, který dělal srandu a byl pro smích všem. Mervyn tuto zkušenost rozšířil a označil šaškem evropského společenství Francii. Smáli jsme se tomu v kavárně *Books&Beans*, navzdory tomu, že Mervyn není klaunem.

Mervyn bojovně vystrčil bradu po britském způsobu, on je původem Brit, a umlčel smích: „Copak to nevidíte, řekl střízlivě, že evropský sociální stát zaniká, že všechny země musí osekávat státní rozpočet, aby nebankrotovaly. Britská vláda odsouhlasila snížení výdajů o 10-15% a Britové zatli zuby a vědí, že musí víc makat a méně cucat z vládního vemena.“ „Ano, řekl Gerry, „četl jsem, že britská vláda snížila vládní rozpočet o 160 miliard...“ Mervyn se ošil jako vždy, když mu někdo skočí do proslovu a pokračoval: „Leč ve Francii, kde první vládní opatření je snížit výdaje na důchody a prodloužit důchodový věk ze 60 na 62 let vyrazily milióny klaunů do ulic, aby se jako děti vzpřičily Sarkozymu.“ „Tak děti nebo klauni?“ vskočil Mervynovi do projevu Jim Geese.

„Klaun je nestárnoucí dítě, má zastydlou pubertu a tím lidí baví,“ odsekl Jimovi Mervyn.

„Pokračuj,“ řekl jsem Mervynovi, a Mervyn přikývnul, že nebudé míchat děti a klauny.

„Francouzi už třetí týden ochromili veškerou dopravu, silniční, železniční i leteckou, třetina benzínových stanic nemá benzín, Paříž vypadá jako velkoměsto okupované nepřáteli, a ti nepřátelé jsou Francouzi organizovaní odbory, které nedbají, že denně tyto nepokoje stojí Francii půl miliardy eur v neprovedené práci. Francouzi chtějí své sociální vymoženosti i za cenu, že to státní vemeno rozsekají na cimpr campr a nepoteče z něho nic a nikomu...“ „A nezapomeň těch deset tisíc tun neuklizených odpadků v Marseille,“ řekl jsem polohlasem.

„Ironické anebo klaunovské na tomto počínání ve Francii mi připadá to, že státní zaměstnanci stávkují proti vládě, která toliko přerozděluje peníze z daní na různé sociální účely - tedy stávkující chtějí zvýšení daní těm ostatním, aby ve státní pokladně bylo dost peněz pro ně samé.“ „Pochopitelně!“ vykřikl Mervyn potěšen Gerryho shrnutím francouzského cirkusu, že oni chtějí být financováni v dlouhých penzi někým jiným a to jsou právě ti mladí, kteří stávkují taky. Zdeněk zdvihl ruku v předloktí, on nikdy nepřerušuje nikoho, a Mervyn mu přikývnul.

„Vedoucí francouzských unií prohlásili, že pracující nechtějí nemilostivý kapitalismus americký. Američtí unioví bossové na to neodpověděli, ale mám dojem, že postoj Američanů k Francouzům byl definován už dávno; tedy v roce 1945 v kreslené postavice Pepe le Pew. Všichni se zasmáli při vzpomínce na kreslené filmy, které nás bavily dávno.

„Pepe je okouzlující dobyvatel l'amour, který nikdy nepřijímá Ne jako odpověď na své námluvy.“

„Pepe mluví angličtinou s francouzským přízvukem, nakrucuje se a žvaní a není si vědom toho, že je zpodobňován jako skunk a smraďoch; dobývané kočičky před ním prchají, drží se za roztomilé čumáčky před tím smradem, a Pepe je vytrvalý, aby dostal co chce.“ Zase se všichni zachechtali.

„Pepe ve všech kreslených filmech chce cokoliv si umanut bez ohledu, je-li vítán a chtěn; a to je perfektní ilustrace francouzského chlapíka, který ví co chce, ale neví, na co má gebír... No a to americká veřejnost ví od fiaska Francie v druhé světové válce, a komičnost Francouzů se v americké psychice nikdy nevylepšila a furt to jsou jen ti nafoukaní a komičtí skunkové.“ Všichni kolem stolku v kavárně se zasmáli a někteří zatleskali tomu závěru o dnešní Francii.

Cestou domů jsem se furt pochechtával nad představou Francouze coby *Pepe le Pew*, který chce v kreslené pohádce na co nemá, a ve skutečnosti je to s francouzskými demonstranty úplně totéž.

U oběda seděli naši mladí, kteří přijeli do Sudbury slavit narozeniny Evy, a zeptal jsem se těch našich mladých, který je jejich oblíbený současný francouzský spisovatel? Kolektivně mlčeli ti moji drazí vzdělanci, tak jsem se optal, který je jejich oblíbený současný

francouzský film? Zase nic a už jsem se nezeptal na oblíbenou současnou francouzskou herečku, protože Eva nalévala polévku a nikdo u stolu nechtěl o Francii mluvit.

Rost'ra Firla -Sudbury

Ahoj Rost'o, vracím se k tomu, co jsem ti chtěl říci už před časem: Napsal jsem Ti na jaře, že beru pojmy levice a pravice za matoucí. Za těch třicet let, co pracuji pro noviny jsem se snažil vždy být nestranný. Ne vždycky se mi to dařilo, ale to je jiná věc. Tudíž jsem se, pokud možno, těmto pojímům vyhýbal. Navíc jsem se vyhýbal zkratkovému hodnocení, že pravice je dobrá a levice špatná.

Například takovým levicovým autorem byl Karel Čapek, kterého si hluboce vážím. Byl tak levicový, že útoky prvorepublikové pravice ho označili za komunistu. Na obranu tehdy napsal svoji známou esej *Proč nejsem komunistou...* Podle mne to nebylo proto, že by to chtěl těm komoušům nandat, ale protože chtěl vymezit hranici mezi člověkem, který cítí jakousi sociální solidaritu a mezi fanatismem komunistických dogmatiků.

A teď se dostávám k tomu Tvému článku o Francii. Je pravdou, že letadlo z Florencie do Paříže mělo zpoždění, kvůli stávce. Je také pravdou, že letadlo z Paříže do Amsterdamu mělo zpoždění - kvůli stávce. Ale skutečně problémy jsem zažil (a nejen já) v Holandsku. Důvodem bylo, že jsem nedostal vstupní razítko při vstupu do Schengenského prostoru. Na štěstí (a můj známý taky) jsem měl český pas. Čili podpravicovými vládami roste neuvěřitelně byrokracie, což je vidět jak ve Francii, tak hlavně v Itálii a nyní i v Holandsku. Nemyslím si, že je skutečně ideální systém, kdy daň z nemovitosti je vyšší než penze. Rovněž si nemyslím, že člověk by měl pracovat, dokud nepadne. Ty však píšeš stále o tom, že Francouzi chtějí mít pohodu od šedesáti. Ve Francii to bylo doposud jako zde v Kanadě: do penze se chodilo v pětadesáti. Kdo však nemohl pracovat, mohl jít do penze již v šedesáti (přesně jako zde). Nyní to Sarkozy posunul. Minimum na 62, normál 67. Proč tedy stávkují mladí? Protože je tam třicetiprocentní nezaměstnanost absolventů, která se tímto opatřením ještě zvýší.

Již kolem padesátky se těžko shání práce. Člověk, který je před důchodem vezme ze zoufalství vše, i za minimální mzdu. Je to levná pracovní síla. Na jedné straně jsou tedy nezaměstnaní mladí lidé a na druhé straně jsou starci, kteří musí makat. Svým způsobem jsem rád, že se lidé proti tomuto „pravicovému“ inženýrství lidských duší bouří, připomíná mi to totiž komunismus naruby. Nevím, nepřipadá mi to směšné, spíš smutné.

Nakonec posměšky někoho z Anglie vůči Francouzům mně připomínají výsměch Poláků vůči nám po osmašedesátém, kdy se nám posmívali, že jsme se podvolili. Nás ale uzemnila cizí armáda. Je pacifikovala jejich vlastní Armija Krajowa. Jak jsme mohli tento týden vidět, tak studenti v Anglii vzali šturmem britský parlament; to se jejich francouzským kolegům zatím nepodařilo. Zrovna tak jako jsme se bouřili my po roce 1968 se bouří oni. Přece jen jde mladým lidem ještě o nějaké ideály a ne pouze o kus žvance.

Na torontském filmovém festivalu mám možnost vidět řadu dobrých francouzských filmů. Vloni jsem zde viděl film *Prorok*. Nebyl jsem jim nadšený, ale faktem je, že když jdu na francouzský film, tak zvednu latku při hodnocení filmu o dobrých dvacet procent. Francie nejen produkuje řadu filmů, ale umožňuje produkovat filmy i zemím jako je Rumunsko, Belgie či Polsko (např. skvělé filmy Krzysztofa Kieslowského) a jsem rád, že to dělá a jsem rád, že existuje země, která zatím investuje víc do umění než do zbrojení. I když pod vedením Sarkozyho, či Berlusconiho, tomu bude brzy naopak.

V tom vidím ten hlavní rozdíl mezi dobrým systémem a špatným. Že dobrý systém se stará o slabé, nemocné a myslí skutečně na budoucnost (nejen v penězích). Špatný se stará o represii, zvyšuje výdaje na policii a armádu, která je podle něj nutná. Je nutná, protože je nedostatek výchovných mechanismů. Stačí jen porovnat třeba zločinnost v Kanadě a Spojených státech, a to nemluvíme o Švédsku, Norsku a dalších skandinávských zemích.

Nyní tedy otázka, jestli otisknu Tvůj článek. Jednou jsem dělal interview s Petrem Šťastným a ten mi řekl, když ho kritizovali novináři z tehdejšího Československa: „Každý má právo na svůj názor!“

Máš přece právo na svůj názor. A já mám právo s ním nesouhlasit. A to je ten důvod, proč ti píši.

S pozdravem

Aleš Březina

Tvůj rozsáhlý dopis, který je prvním takovým dlouhým dopisem, kterým jsi mne dnes oblažil, mne přivedl k nápadu, jestli bys tyto dva, můj dopis o Francii a tvou reakci, nemohl tisknout vedle sebe. Je to drobtáko konfrontační, ale zajisté zajímavější pro čtenáře než jednostranný názor. Nápad spočívá v tom, zda bychom nemohli mít své názory vedle sebe jako dva oponenti, kteří se střetují do témat (nikoliv do sebe!!), a že by to mohlo přidat čtenářům jakousi tu feferonku k palčivým otázkám. Popravdě si myslím, ba tvrdím, že diskuse je to nejlepší, co se mezi lidmi děje a stimulovat k diskusi mi připadá jako základní účel veškerého psaní dopisu. Mohli bychom to dělat tak, že jeden zvolí horké téma a napíše o tom (dopis) a druhý tento strhá, doplní, rozšíří, protože dvě hlavy jsou více rozumu (asi desetinásobek, nikoliv dvojnásobek).

Ross Firla - Sudbury

Miro
You are invited to an exhibition and sale of
the Art of Miro Malish
The early years, 1970 - 1998
from the collection of the late Lily Novak and
Recent works from the artist's collection.

Opening Reception
Sunday, November 21, 2010 5 - 8 pm
Show continues to December 31, 2010.

At Mind & Body Clinic
2821 Lakeshore Blvd West, Etobicoke, ON
(Hillington and Lakeshore Blvd)
416-252-3665

SILVESTR 2010

ZEMĚ OPĚT NA SILVESTROVSKOU MERVYN JAKO

VELKOSPOLICEŇSKÝ NEJDAV

KTERÝ SE BUDE ROZAT, SÚ TĚMĚR TRADICNĚ, V RESTU

RAMADA INN

PŘEVÝPĚVNĚM JAKO POPULÁRNÍ ČLOVĚK A MODERNÍM

MARTIN HRDINKA

KTERÝM JSEM PRO VÁS POKRULI Z PRÁVY.

BY VÁS BAVIL OD 19.30 VĚTRNĚ ČERVENÉ PIVA.

Jak by to byl silvestr bez oblíbené piva - i na to jsme pamatovali a tak tradičně budeme pro vás připravovat stoly s teplými i studenými jídly, oblíbené mísy a nápoje, a samozřejmě také s...
Soboty vzhleďte, občasť a samozřejmě dostatek kávy, to aby jste náhodou nezapomeli jít tančit. O pánovi je pro vás připravená šampetka na příjímání a poté polévka šedivá na posilování pro...
...která tanec a jak se líbí „pro stáří“

Cash Bar otevřen již od 19.30 včetně Českého piva.

Invitováni jsme i organizací a vyhlášení tance, kde budeme zaplněni entelektu.

Letošní silvestr je pořádaný ČSOKem v spolupráci s TV Minsk vln, která nově má...
...nebo zasmášené a uvědomte si nejlepší relaxaci.

Nakolika stovkách: Inzertovaný poklady přivítá jistě každý, jenom...
...včetně kreslené ilustrace malára

Poklady si zaplatíte přímo v Ramada Inn: (519) 604-4986 / 1-888-383-3710

Vstupenky v ceně \$ 75,- (u dveří \$ 75,- v předprodeji již od poloviny října, doporučujeme zakoupit včas vzhledem k velkému zájmu a tuto událost).

Podrobnější informace nám rádo pošle Růžena Měrová (519) 634-9838

Česká a slovenská televize na internetu!

nova prva JOJ 1 2 1 2

Nyní OnlineTV1 v novém!
nový Web, více stanic! větší archiv!
www.onlinetv1.com

Your Connection To Home

onlineTV1.com
www.onlinetv1.com

Přízraky minulosti na 20. Mezinárodním festivalu východoevropských filmů v hlavním městě východoevropského filmu (Cottbus)

V době festivalu v Chotěbuzi na týden prozáří město modrá barva naděje. Modrá je tu všude - v pouličním osvětlení, modré jsou linie spojující jednotlivá kina, modré jsou květiny ve vázách. Tak to před několika lety vymysleli studenti místní Technické univerzity a festival tenhle „modrý“ nápad přijal. Dnes je MFF východoevropských filmů v Chotěbuzi uznávaný festival, i když krize byly - třeba v roce 1992 neměl festival k dispozici ani jedno kino. Dnes má místní Stadthalle, multiplex a pro festival se obnovuje staré, historické kino Weltspiegel.

Hrdinové východoevropských filmů to ale vidí černě. Dokonce i mladí a veselí režiséři dál plují na vlně temných filmů, která se vzvedla v 90. letech jako reakce na socialistický realismus a vynucený optimismus. Tedy v době, kdy diváci od filmařů očekávali spíš pozitivní reakce na střeoevropský prostor zbavený drátěných zátarasů. Kriminálníci, prostitutky, opilci a překupníci s lidmi dnes ve velkém zalidňují svět filmů „na východ od západu“. Na výročním 20. Mezinárodním festivalu východoevropských filmů v Chotěbuzi (Cottbus), městě vzdáleném asi 100 km jihovýchodně od Berlína, si nad tímto jevem lámali hlavu producenti, distributoři i ředitelé festivalů. Nakonec zůstalo u konstatování, že východní Evropa se prostě zabydlela ve svém východoevropském 3D - „Death, Drugs, Depression“ (smrt, drogy, deprese).

Bolestná východní Evropa

Na plátnech festivalových kin ve stotisícovém městě poblíž polských hranic diváci sledovali opuštěné lomy se zrezivělými obřími rýpadly nebo gymnazisty, kteří si páli vlasy, propichují jazyky a struhátky drásají kolena. Považují snad mladí lidé bolest za něco REÁLNÉHO ve VIRTUÁLNÍM světě? Těžko říct. Ale takhle bolestná je filmová východní Evropa, tohle je svět našich filmů jedenadvacet let po pádu zdi, tohle filmaři postkomunistických zemí považují za nutné připomínat. „Je škoda, že tu není žádná mezinárodně sdělná komedie,“ připomněla na společném panelu koproducentů z východní a západní Evropy Connecting Cottbus Kirsten Niehuusová z podpůrné organizace pro film *Medienboard Berlin-Brandenburg*. Na druhé straně se ve východní Evropě stalo hodně pozitivního. Celá řada východoevropských zemí - Česko, Slovensko, Polsko, Maďarsko, Rumunsko, Bulharsko, Slovinsko, Srbsko a Chorvatsko - buď už mají nebo zakládají funkční filmové instituce, filmové fondy, filmové komise, přijímají nové audiovizuální zákony. I na východ od západu začínají dřív naprosto ojedinělé koprodukce. Producenty z východoevropských zemí začínají západoevropští partneři brát vážně a spolupracují s nimi.

Letošní polský film aneb analýza minulosti

Největší porporci na festivalu v Chotěbuzi zaujímal polský film. I v době finanční krize má Polsko kvetoucí kinematografii, kde paradoxně vzniká velké množství celovečerních filmů, hraných i dokumentárních. To je při výpadku jednoho z hlavních financierů - polské veřejnoprávní televize TVP fenomenální záležitost. Největší filmařský boom nastal v roce 2009 - natočilo se zhruba šedesát celovečerních filmů. A točí se dál. Velké a nákladné produkce typu *Ohněm a mečem*

však zůstávají zatím stranou ve stádiu projektů - peníze v Polsku jsou zatím jen na tzv. malé filmy. A ty přinášíjí Polsku jak domácí diváky, tak úspěch na mezinárodních festivalech. Největším koproducentem polských filmů je Polský filmový institut (PISF), který investuje ročně do filmové produkce kolem 30 mil. Euro, což je při průměrných nákladech na jeden film 1 mil. Euro docela slušná částka. Navzdory mezinárodním úspěchům (nebo právě proto?) listuje polský film v temných stránkách minulosti a ukazuje i smutné stránky přítomnosti. V jednom z nejlepších filmových debutů letošního roku najdeme cenami ověřený film *Zero* (režie Pawel Borowski) prošípaný řadou deviantních existencí - je tu otec, který udá svého vlastního syna, prostitut, který obšťastňuje starší ženy nebo pornoproducent, který hledá dětské herce tak, že se vydává za pracovníka nadace pro pomoc chudým dětem. Polský film je důsledný a troufá si jak na téma současných válek, tak na firemní kulturu současného kapitalismu, tedy náměty, které se v ostatních východoevropských kinematografiích téměř neobjevují (většina sponzorů si nepřeje, aby praktiky velkých firem byly ve filmu jako téma).

Vzdor proti tomu, co bylo

Kontrola lidí za socialismu a estébáctví je téma, které polský film zkoumá pod lupou. *Druhá strana mince* (Borys Lankosz) prezentovaný už na MFF Karlovy Vary se vrací do doby stalinského teroru, kdy se mladá redaktorka uměleckého časopisu setká s agentem tajné policie, který ji začne využívat. Jeden z nejlepších filmů letošního chotěbuzského výběru *Všchno, co mám rád* (Jacek Borcuch) se odehrává na malém městě u Gdaňska v době po stávkách Solidarity v roce 1981, kdy na konci roku vyhláší generál Jaruzelski v Polsku výjimečný stav. Hrdinou je gymnazista Janek. Obvyčejný kluk, který se svými třemi kamarády hraje v punkrockové kapele a chystá se vystoupit ve škole. Texty jejich songů jsou však nazvány „antisocialistické“, protože se v nich mluví svobodě. Rodinný background je ve filmu skvěle vymyšlen: Jacek je optimistický mladý muž (v době silící diktatury), jeho matka je odborářka s revolučními sklony, jeho otec kapitán námořního vojska a tedy silně závislý na politickém establishmentu. Zároveň ale svého syna hájí proti ředitelce školy, která se bojí průšvihů. Jankova dívka pochází z disidentské rodiny, přičemž Janek se díky sázce s kamarády vyspí s atraktivní sousedkou, manželkou vysoce postaveného důstojníka. Právě tento muž se postaví proti rockovému koncertu ve škole (ze žárlivosti i z důvodů ideových) a Janek mu nakonec v parádní odvetné akci rozbije auto železnou tyčí u betonových garáží, téměř přesně takových, kde se z velké části odehrávají *Šakalí léta* Jana Hřebejka. Borcuchův film je nominován za Polsko na Oscara a svým obsahem navazuje na český film *Šakalí léta*, maďarský *Made in Hungaria* a slovenskou *Muziku*. Takže dnes máme dokončené visegrádské pásmo filmů o tom, jak hudba strhávala masky lidí i státní hranice. Polský film zrovna tak jako jeho filmové předchůdci velmi pěkně ukazuje, že filmy o tragédiích minulosti nemusejí být těžké a srdceryvné.

Ještě hlouběji do minulosti se dostává přední režisér polského arthousu Jan Jakub Kolski ve filmu *Benátky*. Příběh je vyprávěn z pohledu jedenáctiletého chlapce. Rodiče mu slíbili výlet do Benátek. Je však rok 1937, blíží se napadení Polska nacistickou armádou, muži musí do zbroje. Přichází válka, ale na statku jako by šlo všechno svým starým tempem. Jen okrajově sem zasáhne bojový střet, objeví se tu propagandista německé armády, který pro nacistická média natáčí, jak poklidně, ba idylicky žijí Poláci v době války. Chlapec se utíká do zatopeného podzemí statku, kde si vytvoří náhradní svět, své osobní Benátky. A není to nikdo jiný než tenhle malý snilek, kdo nakonec zastřelí místního kolaboranta. Film je překvapivě dovyprávěn až do doby osvobození. Je to poměrně pomalý, tichý a obrazově krásný film o ženách a jejich dětech, které zůstávají samy na okraji války. Možná i film o hrdinství mužů - vyslovený bez obrazů válečné fronty. Film o vzdoru, který poznamenává tolik současných polských filmů.

Traumata současného světa

Polské filmové příběhy jsou v rámci východní Evropy skutečně nejobživější. Je to dáno jednak množstvím natočených filmů, jednak rozvinutým systémem podpor, jednak autorskou odvahou. Poláci se potřebují prostřednictvím filmu vyrovnat s minulostí plnou estébáků a stávkokazů, potřebují říct, že současná doba přináší nové úzkosti. Rád bych tu zmínil nový film Jerzyho Skolimowského *Essntial Killing* - film je natočen v polsko-norsko-irsko-maďarské koprodukci. Skolimowski

vystudoval v Polsku, pracoval také v Československu, umí česky a žije v Los Angeles. Jeho poslední film se zabývá útekem bojovníka Talibánu, který byl chycen, zajat a je převážen do sběrného tábora někde na severu Polska (zajímavé: hraje ho americký kultovní režisér, herec a zpěvák Vincent Gallo). (Film byl uveden na letošním Torontském festivalu a již jsme o něm psali v psali v čísle 17/2010, pozn. red.) Téma Afghánistán se objevuje v letošních polských filmech ještě dvakrát. Ve filmovém hitu Jana Hryniaka *Trik*, kde se několik polských politiků a armádních činitelů rozhodne najmout zručného falšovatele stodalárových bankovek na padělání výkupného pro Talibán, který v Afgánistánu údajně zajal vysokého polského diplomata. Samotné téma ošulení Talibánců je originální. Nakonec se ale ukáže, že politik unesen nebyl, všechno byla jen hra politické smetánky na to, jak nafasovat státní peníze na domnělé výkupné a rozdělit si ho mezi sebou. Válka na Středním východě láká i filmaře, kteří na rozdíl od Hryniaka nemohou pomýšlet na komerční úspěch. Zpětněchodný film *Matka Tereza od koček* (Pawel Sala) běžel už v soutěži MFF Karlovy Vary a vypráví v postupně se nabalujících retrospektivách o dvou bratřích, jejichž otec si v sobě nese trauma z války v Afgánistánu, kde bojoval a už nikdy nebyl schopný přizpůsobit se civilnímu životu. Oba bratři jím začali pohrdat podobně jako svou matkou, která sbírá kočky.

Emanuelle znovu v akci

Překvapivou návštěvnicí 20. MFF východoevropských filmů v Chotěbuzi byla osmapadesátiletá holandská star Sylvia Kristel. Žena, která v letech 1974-1984 a pak ještě jednou v roce 1992, to jí už bylo čtyřicet let, natočila čtyři pokračování francouzského soft erotického melodramu *Emanuelle*. K jednomu dílu dokonce složil hudbu Serge Gainsbourg, jeden díl byl natočen na Seychelech a všechny pojednávaly o citlivé dívce, která se ráda miluje. Pro nás byla ze západních televizí pašovaná Emanuelle symbolem svobody v době, kdy ženy směly nosit maximálně minisukně. Filmy o Emanuelle byly v devadesátých letech napodobovány, ale šlo vesměs o plagiáty původního filmu, např. italská *Černá Emanuelle*.

Kristelová, která byla zvyklá ukazovat se na plázcích v Cannes, přijela do Chotěbuzi k filmu chorvatského režiséra Ognjena Sviličiće *2 slunečné dny*. Byl to bezesporu jeden z nejlepších filmů festivalu. Sviličić potkal Silvii Kristelovou předloni na filmovém festivalu „Filmy od moře“ v holandském Vlissingen. Bývalá erotická diva tam byla v porotě festivalu. Sviličić ji nalákal na to, že film bude komedie a že se jí bude dobře hrát. Kristelová souhlasila. Pak uviděla, že film je mnohem složitější, že je to psychologické drama. Ale nevzdala to. Při letošní premiéře filmu na MFF v chorvatské Pule se s ní setkal ředitel MFF východoevropských filmů v Chotěbuzi Roland Rust a pozval ji do Chotěbuzi. Herečka přijala. Město s pozůstatky socialistické architektury na ni podle jejích slov zapůsobilo pozitivním dojmem, řekla, že se tu cítí „velmi dobře“. Proč roli přijala? Lákal ji film, protože před kamerou dlouho nestála. V současné době hraje jen v divadelní hře *Calendar Girls*, pojednávající o osamělosti starých lidí, hrajících po kasinech. Líbil se jí i scénář a natáčení samo, i když se s východoevropskou nízkonákladovou produkcí zatím ještě ve své kariéře nesetkala. „Všchno šlo rychle, strašně rychle,“ řekla. „A bylo strašně horko, čtyřicet stupňů a víc. Byla jsem také překvapena, jak natáčení ustál můj partner, kterému je víc než osmdesát let.“ Partnerem jí byl francouzský herec Christian Marin, známý rolí přihlouplého četníka Merlota v prvních čtyřech filmech o četnicích ze sedmdesátých let.

Ve filmu *2 slunečné dny* jde o skupinu několika turistů, kteří do hor u chorvatského Zadaru přijedou na loveckou dovolenou. Mají k ruce místní lovce, z nichž někteří neumí anglicky. Asi čtyřicetiletý americký pár sem přijet posílil vztahy. Peter si chce kromě toho dobře zastřílet, ale zpráva z domova mu nepřidá: dozví se o obtížích ve své americké firmě. Jeho ženu Martinu zatím pozve jeden muž z chorvatského doprovodu. Prý jí ukáže „skutečný lov“. Na ženu zapůsobí lov eroticky a oba se sblíží - a právě v tu chvíli je vyruší Peter. Manželé se pustí do křížku, Martina uteče do divočiny a nemůže najít cestu zpátky. A uštkne ji had. Oba muži, Američan i voutsatý Chorvat ji začnou hledat. Každý na svou pěst. Hledání ženy loveckou výpravu velice zdrží a dole u auta nastane tenze mezi dalšími účastníky lovecké exkurze - což je například Kristelová a Marin. Velmi dobře vyhrocený film připomíná letící jiskru. Jiskra napřed zapálí chomáč trávy, od trávy chytí dřevěná bouda a od boudy dům. Dějové zvraty, komediální i

J.K. Productions v spolupráci s reštauráciou Cherry Hill vás pozývajú na ďalšiu akciu z cyklu To tu ešte nebolo;

ZABIJAČKOVÉ HODY

4. decembra 2010 od 17.00 hod

Miesto konania:

**Reštaurácia Cherry Hill
680 Silver Creek Blvd., Mississauga**

(severne od križovatky ulíc Dundas a Cawthra)

Menu: ovarová polievka , krvavničky, jaternice, klobásy, tlačenka, udené mäso, zemiaky a kyslá kapusta

Zákusok: Tvarohový koláč

Účinkuje : Jožko Chlebničan

Diskotéka

Nakoľko je kapacita reštaurácie obmedzená, je potrebné si vopred zakúpiť lístok ako depozit na túto akciu u Jána Kosibu na telefónnom čísle

905/812-5503.

Preto prosím všetkých čo máte záujem zavolať,

čo najskôr kvôli zadeleniu miest pri stoloch.

Upozorňujeme že táto akcia bude iba raz.

Počas akcie bude možné si všetky výrobky zakúpiť aj domov. Bolo by dobré prípadný záujem o kúpu nahlásiť vopred, aby sme vedeli zabezpečiť dostatok tovaru.

Tešíme sa na vašu účasť: USPORIADATELIA

napínavé momenty, to patří k výbavě tohoto filmu.

Bahno života

Nemocní, zneužívání lidí, pasáci, prostitutky k nám promlouvají z rumunských, srbských, maďarských, estonských a dalších východoevropských filmů. Postavy totálně zničených lidí se vyskytují hlavně v ruských filmech. Například v soutěžním filmu *Zpátečka* v režii Andreje Stempkovského. Přibližně padesátiletá žena žije sama, protože její syn měl zahynout za války v Čečensku. Syn se nakonec vrátí, ale trpí demencí. Její kamarádka má stánek někde u železničních kolejí a silnice z města ven. Jezdí k ní překupníci a mafiáni. Žena ve stánku nechává přespávat uprchlého uzbeckého klučinu. Ten utekl od otrokářů, kteří mu dávali špatně placenou práci. Nemá rodiče, doklady ani domov a nemá se kam vrátit.

Resignace, vodka, utrpení. Kolem dokola kriminálníci, moc je v rukou bývalých agentů KGB, vskutku neradostný obraz. V několikaosobně oceněném ruském filmu *Jiné nebe* se vypraví uzbecký pastevec se svým desetiletým synem do Moskvy potom, co jim pomřelo stádo ovcí a koz a utekla manželka a matka. V Moskvě projdou dezinfekcí pro uprchlíky a muž sežene nádenickou práci v dřevařském provozu, kde jeho syn nakonec umírá. Ani v jednom z těchto totálně bezvýchodných filmů se moc nemluví, není tu ani hudba, jen kal, opilci, chudoba a dno života. Na koprodukčním trhu Connecting Cottbus charakterizovali odborníci ze západní Evropy depresivní stav východoevropského filmu jako negativum a volali po nějaké komedii. „Jde o čistě festivalové filmy a jejich potenciál překračovat hranice je malý,“ posteskl si Manfred Schmidt, šéf podpůrné organizace *Mitteldeutsche Medienförderung*. „Největší nebezpečí filmů z východní Evropy je provinčnosti, nikoli lokálnost. Filmy mohou být lokální a dostat se za hranice, nicméně potenciál východoevropských filmů k překračování hranic je velmi malý. A my přitom hledáme mezinárodně sdělné příběhy, excelentně vyprávěné story, výborné řemeslo. Chceme to, co bych nazval napínavý evropský film.“ Mnohé východoevropské filmy se ale rozpadají do na sobě nezávislých a nespojitých obrazů, jejich příběhová linka jakoby neexistovala, postavy ani příběh nemají jakoukoli perspektivu. „Vždyť žádná dobrá perspektiva v srbském Boru neexistuje,“ postěžoval si režisér vítězného filmu *Bílý, bílý svět* Oleg Novkovič. „Dřív to bylo prosperující hornické město, dnes je to město, které umírá. Mně se líbí, že obyvatelé města jsou sice v bezvýchodné pozici, ale pořád mají svou hrst.“

Slováci a Češi

Na panelu koproducentů zasedla i ředitelka Národního kinematografického centra při Slovenském filmovém ústavu Alexandra Strelková. Prozradila, že její sen je vidět „slovenské hrané filmy na velkých filmových festivalech“. Překvapením soutěžního programu v Chotěbuzi byl český film *Kajíněk*, který s 800 000 českými diváky tři měsíce po premiéře patří mezi nejúspěšnější filmy české porevoluční historie a značný úspěch zaznamenává i na Slovensku. V Chotěbuzi nedala *Kajíněk* cenu ani jedna z porot, přesto bylo na všechna uvedení tohoto filmu plno. Slovenský film byl v Chotěbuzi přítomen jen prostřednictvím dvanáctiminutového krátkého filmu *Nora sa mi páči* v produkci pražské FAMU a v režii slovenského studenta režie a šéfredaktora magazínu *Panic Button* Aramisova.

Zvláštní prezentaci na koprodukčním trhu projektů *Connecting Cottbus* měla mezi patnácti projekty z dvanácti východoevropských zemí česká „dobrodružná komedie“ *Vánoční hvězda*, kterou má režisovat talentovaný herec Ivan Shvedoff v produkci filmové společnosti *Cinemia*. Shvedoff se narodil v Petrohradě, vystudoval ve Švédsku a žije v Praze. Hrál už v několika českých filmech, například *Mamas and Papas*. Český producent Jiří Konečný (jeho posledním počinem je bravurní dokument Eriky Hnmíkové *Nesvatbov*) se rozhodl vstoupit do

koprodukčního projektu maďarského režiséra Gyuly Nemése s názvem *Zero*. Film má pojednávat o masové vraždě přírody a umírání včel a líčit příběh šéfa továrny na výrobu medu, který se vůči zabíjení přírody vzbouří. Rozhodne se anarchistickým způsobem bojovat proti vymírání včel a nakonec uteče do Afriky. Slovensko mělo ve hře projekt filmu *Budme sa stretat v snoch*. Půjde o love story umístěnou do socialistického Československa roku 1987, režii filmu má mít Juraj Nvota. V Chotěbuzi projekt zastupovala producentka Silvia Panáková z firmy *Arina Film s.r.o.* a spolu s ní autor scénáře Daniel Pastirčák. Patnáct projektů koprodukčního trhu mezi sebou soutěžilo. Vítězem soutěže Connecting Cottbus se stal gruzínský projekt *Let Tbilisi-Tbilisi*, je to také love story podle skutečných událostí a umístěná do roku 1983. Milenci a později manželé Gega a Tina se přátelí v bývalém Sovětském svazu s disidenty z okruhu jazzmanů a těsně po svatbě se rozhodnou unést letadlo do Turecka. Letadlo se ale vrátí do Tbilisi, je obklíčeno armádou a všichni pachatelé jsou během čtrnáctidenního exemplárního procesu odsouzeni k trestu smrti kromě Tiny, která dostane „jen“ patnáct let a po pěti letech, kdy se Sovětský svaz rozpadne, je osvobozena.

Východoevropské filmy budou mezinárodní

Z několika chotěbuzských premiér je však patrné, že filmy mohou pojednávat o krizových tématech, a přesto jejich zpracování nemusí být smutné a tragické. Jejich story i produkční zázemí je internacionální. Vynikající film oscarového bosenského režiséra Danise Tanoviče *Cirkus Columbia* líčí návrat bohatého bosenského fanfaróna Divka Buntiče (Miki Manojlovič) do rodné Bosny v roce 1991 po dvacetileté emigraci v Mnichově. Ve vesnici Smokve Donje ještě v té době žijí Bosňané a Srbové pospolu, ale přízraky války z Chorvatska se rychle blíží, populace se rozděluje, bývalý komunistický starosta utíká na Západ, vzniká bosenská domobrana a na okolních kopcích se připravují k útoku Srbové. A do toho Divko koupí své mladé milence kadeřnický salón a v době, kdy celá jeho bývalá rodina utíká pryč, on zůstává (film byl rovněž na Torontském festivalu, pozn. redakce).

Ve východoevropském filmu zcela zjevně dochází k těžkému zápasu mezi niterným výzkumem lidské duše a brizantními politickými tématy, natočenými mezinárodně a z mezinárodní perspektivy. Jak tento boj skončí, neví zatím nikdo z pětadvaceti tisíc diváků nebo z pěti set filmových profesionálů, kteří festival v Chotěbuzi navštívili. Jeden z dramaturgů festivalu Bernd Buder ale vidí v těžkopádnosti a smutku východoevropského filmu přednost: „Východoevropský film je typický především tím, jak do hloubky zkoumá duše svých protagonistů.“ Všechno ale nasvědčuje tomu, že se východoevropský film s přílivem západních koproducentů promění a bude zajímavější a možná i veselejší. Ředitel festivalu Roland Rust se dokonce připravuje na situaci, kdy východoevropské filmaři budou točit filmy s mimoevropskými partnery nebo kdy režisér ze Západu po studiích ve východní Evropě tu začne točit filmy. Pro další ročníky festivalu připravuje Rust nový program „Evropa regionů“ (první na řadě bude region mezi Polskem, Ukrajinou a Běloruskem) a „Evropa kultur“. Plánuje také rozšíření festivalu do dalších německých měst jako je Lipsko, Drážďany nebo Frankfurt nad Odrou.

Radovan Holub, Cottbus

Filmový festival EU i v Ottawě

Podobný Filmový festival jako se koná v Torontu bude i v Ottawě. Česká republika bude zastoupena výborným filmem Jana Hřebejka *Kawasakiho růže*. Filmbude promítnut v Library and Archives Canada, 395 Wellington Street, Ottawa, v pátek 19. listopadu od 19 hodin. Vstupné 12 dolarů, studenti, senioři a děti pod 15 let 8 dolarů.

Fiddler's Dell Bar & Grill

Since 1954
Licensed under L.L.B.O.

Evropská a kanadská kuchyně

Slovenský i szegedinský guláš s knedlíky, smažený sýr, řízek!

V neděli, v pondělí a ve středu můžete mít populární křidélka!

Dvacet točených domácích i dovezených piv

Velká obrazovka, na které můžete sledovat přímé fotbalové i hokejové přenosy!

Na vaši návštěvu

na 781 Annette St. (křižovatka Jane St.) v Torontu

se těší

Jozef Karol; Tel.: 416/767-8882

**TOČENÝ PILSNER URQUEL A CZECHVAR
V ZÁPADNÍM TORONTU!**

Transcom Transport

s radostí oznamuje,
že se spojil s týmem

aby vám sloužil lépe!

Nyní naše služby směřují
nejen do východní Evropy,
ale do celého svět!

Stejní lidé Dana, Jamie, Eva,
Michal a Viktor

spolu s dalšími kolegy
vyhoví vašim požadavkům
a čekají pouze na vaše zavolání.

A ovšem Jerry zůstane konzultantem!

Volejte (905) 362-1111

a chtějte někoho z nás!

From Generation to Generation (Z generace na generaci) - Agnes Tomašová

Koncem října jsem se zúčastnil v North York Centre for the Arts - skoro bych řekl slavnosti: zahájení letošního "Holocaust Education Week" (Týdne holokostové výchovy). Sešlo se nás na tisíc, samozřejmě, převážně Židé. Slyšeli jsme vynikající hudební program a projevy, ale večer patřil sedmi obdivuhodným lidem, kteří prožili hrůzy nacistického režimu a podali o tom svědectví. Pořadatelem večera byla *Azrieli Foundation* založená v roce 2005, aby sbírala a uchovávala paměti a deníky těch, kteří nacismus přežili a našli nový domov v Kanadě, a podílela se o jejich svědectví s co největším počtem lidí (knihy jsou zdarma rozepisovány knihovněm a vzdělávacím institucím a různým programům v Kanadě a darovány každému, kdo se zúčastní akcí *Azrieli Foundation*). V prvních dvou sériích pamětí vyšla například i kniha Johna Freunda, anglicky (*Spring's End*) v první sérii a francouzsky (*La fin du printemps*) v druhé sérii. V letošní, třetí sérii, byly uvedeny další čtyři svazky: *The Shadows Behind Me* (Willie Sterner), *Knocking on Every Door* (Anka Votická), *Fleeing from the Hunter* (Marian Domanski) a *From Generation to Generation* (Agnes Tomašová).

Nejsme nejušlechtlejší z živočichů, obývajících naši planetu. Kdybychom soudili podle posledního století, jsme asi to nejhorší, co se zeměkouli přihodilo. Sotva něco (leda armageddon, rozhodná bitva mezi dobrem a zlem na konci světa) se v zbláznělé nenávisti člověka k člověku vyrovná nacistickému či komunistickému experimentování s lidským osudem. A mezi všemi příběhy zhovadlosti má nepochybně prvenství vyvraždění šesti milionů evropských židů. A přece přežili - jako národ. I jako víra. Také (a hlavně) proto, že rodí lidi jako Agnes Tomašová, Anka Votická (která se bohužel nemohla večera zúčastnit, ale slyšeli jsme ji číst úryvek z jejich pamětí elektronickým přenosem z Montrealu), William Sterner, Marion Domanski (a čtyři, jichž paměti jsou v přípravě: William Tannenzopf, Renate Krokauer, Alex Levin a Ann Szedlecki). A také proto, že se rodí lidé, jako David J. Azrieli, zakladatel *Foundation*, nesoucí jeho jméno, kteří nedovolí, aby oběti jejich rodu byly zapomenuty a kteří dovedou přimět i ne-židovský svět, aby vzdal úctu (Kanadský deník *The National Post* přetiskl z jejich pamětí jednu kapitolu a kanadská televize s ní natočila dlouhý interview).

Agnes Tomašová se narodila jako Agnes Grossmannová 16. června 1930 v Bardejově. Maminka jí umřela, když jí byly necelé dva roky. O rok později se její otec oženil znovu. S ženou, která se Agnes postupně ukázala v nejhorším macešském světle. V r. 1934 se Agnes narodil bratr Ivan, s kterým měla pěkný vztah, ale nejraději měla dědečka a babičku, Zelmu a Armina Kohnovy z matčiny strany a strýce Jožku a Bandiho, s kterými trávila šťastná dětská léta v Levicích, blízko maďarských hranic, naposledy v roce 1938. Během příštího roku Maďaři zabrali Levice a Československo poprvé zmizelo z mapy světa. V roce 1941 Tisův *Slovenský štát* uzákonil protizidovské zákony, inspirované nacistickými *Norimberskými zákony* z roku 1935, a brzy na to se stal partnerem Hitlerova Německa v řešení židovské otázky jednou pro vždy (jak si mysleli) a v *konečném řešení* deportací všech Židů do koncentračních táborů a plynových komor. Jediná ochrana před deportací byla užitečnost některých Židů v státním hospodářství nebo v životě komunity. Otec Agnes byl zubní lékař a jeho rodina byla (dočasně) z deportace vyňata. V roce 1942 bardejovští hodnostáři přemluvili skupinku Židů vyňatých z deportace (včetně Agnesiny rodiny), aby přestoupili na protestantskou víru. Jak se blížila fronta (bitva u Stalingradu v roce 1943 byla předznamenáním konce Hitlerovy tisícileté říše), slovenští partyzáni se pokusili odstranit Tisův režim. Prohráli a Německo převzalo přímou vládu na slovenském území. Agnes a její rodina uprchli do hornatého a zalesněného prostoru Nízkých Tater, kde s dalšími židovskými rodinami pod ochranou místních partyzánů přežívali v primitivních podmínkách do okamžiku, kdy se sovětská armáda probjovala na území Československa. Potom se její rodina se skupinou partyzánů vydala na krkolomný pochod uprostřed zimy po horské stezce směrem k sovětské armádě. Se sovětskými vojáky se setkali 12. března 1945 ve vesnici jménem Hel'pa. Dospělí Židé jim z vděčnosti líbali ruce. S koncem války přišel čas rozhodování: mají odejít nebo zůstat. Zůstali a přesto, že vděčili sovětské armádě za vysvobození, většina Židů odmítala únorový puč, a mezi rokem 1948 a 1950 skoro 25 000 Židů opustilo Československo. Většina volila Izrael. Agnes se provdala za Jozefa Tomašova, s nímž měla dvě děti, Tomáše a Katku. Zatím zůstali, i když s rostoucími pochybnostmi: antisemitismus se uhnízdil nejen v komunistické straně (přesto, že řada Židů, včetně Rudolfa Slánského zaujímal ve straně významná místa), ale i mimo ni. V procesu s třinácti vedoucími členy strany v roce 1952 bylo obžalováno 11 Židů. 11 obžalovaných, včetně Slánského, bylo popraveno. Zatýkáni Židů pokračovalo. Mezi nimi byl i Agnesin manžel, který byl propuštěn teprve v prosinci 1958. Přišlo Pražské jaro a Dubček a nová naděje, která byla definitivně pohřbena v srpnu 1968 Bratislavskou rezolucí věrnosti Sovětskému svazu, následovaná bratrskou okupací. 70 tisíc lidí, včetně kolem 3400 Židů (mezi nimi Agnes a její

rodina) opustilo Československo. V období od září 1968 a koncem roku 1969, Kanada přijala kolem 12 000 československých uprchlíků. Také Agnes a její rodinu. Tomašovi se usadili v Torontu, kde si vybudovali pro sebe, své děti a dnes už i pravnučky - velmi úspěšný život.

Ale to jsou data, která by se - s určitými obměnami - dala použít pro dlouhou řadu lidí. A nejen Židů. Minulé století bylo stoletím uprchlíků - po celém světě jsme se mordovali a vyháněli z domovů. Jen nepokorní mezi námi si mohou polichotit, že nikdy nepocítili nutkání (na štěstí většinou hned vetované) někomu dokázat, že my jsme lepší než on, že náš tatínek je silnější než jeho tatínek, náš Bůh vznešenější než jeho Bůh, naše pravda jediná pravdivá pravda. A když to nepochopí, zakroutit mu krk. Je třeba značné dávky pokory, abychom se plně přiznali k svému vlastnímu životu. A to je první vlastnost, která na sebe upozornila, když jsem začal číst *Z generace na generaci*. Ne pokora pokorovitá (nové slovo),

Agnes Tomašová

ne pokora na kolenu, ale pokora skoro hrdá, která nabízí záznam o svém životě bez okrašlování - a co je na záznamu snad to nejpokornější: je to záznam bez nenávisti vůči komukoliv. Je to pokora pravdivosti o sobě i vůči sobě.

Je to záznam o lásce, která přetrvává smrt. Taková byla Agnesina láska k její mamince, která jí umřela když jí nebyly ani dva roky a jejíž smrt si odmítla připustit až do svých sedmi let. A ještě ve svých pamětech píše: "Moje maminka mne opustila 17. března 1932. Ve své duši však cítím, že mě nikdy neopustila. V těchto pamětech jsem nikdy nenapsala slova "zemřelá matka", protože i v pokročilém věku sedmdesáti tři let cítím, že moje maminka je stále se mnou."

Je to záznam ženy s citlivou duší. Když se narodil její bratr Ivan, byla u své milované babičky a dědečka v Levicích. Její strýc Jožko, který byl velký pán u železnice, ji vezl do Bardejova pozdravit nového bratříčka. Agnes o té cestě píše: "Cestovali jsme se strýčkem Jožkou první třídou. Okna byla otevřená a Jožko ukázal na letící čápy a řekl, že ti čápy mi přinesli mého bratra. Celou cestu do Bardejova jsem stála u okna a děkovala čápům za dar mého bratříčka....Milovala jsem ho od prvního okamžiku a byla o něj tak starostlivá, že kdykoliv se rozplakal, žádala jsem, aby byl okamžitě nakrmen." Měla důvod, aby zatrpkla. Ve škole se k ní (a k židovským dětem vůbec) nežidovské děti chovaly s brutálností, jakou by člověk od tvorečků s andělskou tvářičkou nečekal: "V roce 1939, Židi a osoby nežidovské rasy chodili do stejné školy a většina nežidovských dětí se k nám chovala hrozně. Nemohli jsme si hrát v parku uprostřed města: napsi při vchodu do parku oznamoval: *Židům a psům vstup zakázán*. Dívala jsem se na nežidovské děti, které si tam hrály a myslela si: Proč já nemohu být jako ony?"

A proces degradace pokračoval. Na podzim roku 1941 byly zřízeny pracovní tábory v obcích Sereď, Nováky a Vyhne. 18. dubna 1942 stovky povozů tažených koňmi svezlo Židy z okolí k vlaku v Bardejově a o měsíc později, 15. května, všichni Židi v Bardejově (s výjimkou lidí jako její otec) byli nahnáni do hlavní synagogy a menších modliteben. "Deportace Židů, kteří byli drženi v synagoze začala 15. května 1942; mnohem později jsme zjistili, že byli deportováni do Lublinské

oblasti v Polsku. Byli namačkáni do dobytých vagónů, v každém vagónu jich bylo osmdesát, bez jídla a bez vody. Deportace v Bardejově pokračovaly až do října 1942. Celkem bylo ze Slovenska do Polska deportováno přes 58 000 Židů, 2000 z nich z mého rodného Bardejova." (Většina zahynula v plynových komorách v Osvětimi.) Agnes měla důvod k zatrpknutí i v chování své nevlastní matky, která se k ní chovala brutálně, zvláště v době, kdy se celá rodina (s výjimkou Agnesina otce) ukryvala v lesích na pokraji Nízkých Tater a Agnes, tehdy čtrnáctiletá (její nevlastní matka tehdy bylo třicet osm let) musela pro celou rodinu přinést vodu a dříví. Nezatrpkla. Ani když ji macecha donutila, aby slíbila, že svému otci nikdy neřekne, jak se k ní macecha chovala. Slib dodržela. Její záznam je svědectvím ženy, která žila pravdivě a o svém životě vydala pravdivé svědectví.

Při psaní této recenze mi přišel na mysl osud jiné ženy, stejně jako Agnes narozené - a skoro ve stejném čase - v Československu, Edušky Ottové. Ale zatím co na Edušku Ottovou dopadala jedna morová rána za druhou a ona je přijala s důstojností hrdinky řecké tragédie, Agnes se svým manželem našli pokojné a slunné zátíší pro sebe a své vnuky a pravnučky. Zní to skoro ironicky: dva lidé, jimž se svět pokoušel vzít jejich životy (a v milionech jiných případech se mu to podařilo) dali světu děti a vnuky, kteří - nemýlím-li se - jsou skoro všichni ochránci života, lékaři...

Josef Čermák

Anna Votická a její anglická kniha "Knocking on Every Door".

O nejstarší aktivní montrealské seniorce Anně Votické, 97, a její české knížce *Zachráněna v šanghajském ghettu* vyšla na jaře již řada článků v několika zemích světa. S menším zpožděním (a se změněným titulem) nyní přišla na trh její anglická rozšířená originální verze *Knocking on Every Door*.

The *Azrieli Foundation* zahájila třetí sérii oceněných pamětí přeživších obětí holocaustu unikátními večery 5. října v Montrealu a 26. října v Torontu se spisovatelí, kteří četli ukázky ze svých děl. Jednou z nich byla i Anka Votická se svojí knihou "Knocking on Every Door". Byly to večery plné osobních vzpomínek všech spisovatelů, svědčící o statečnosti, odvaze, překonávání neuvěřitelných životních překážek a přežití holocaustu - příběhy živé i dnes po více než 65 letech. Každý host obdržel na památku zdarma kompletní soubor sedmi knížek 3. série. Po večeru se spisovatelé následovali autogramiádou, diskuse se spisovatelí a bohaté pohoštění.

Českou knihu A.Votické *Zachráněna v šanghajském ghettu* za 15.00 kanadských dolarů si ji můžete objednat u

Czech-Books (www.czech-books.com)

Tel: 1-888-287-1015,

e-mail: mail@czech-books.com

Anglickou knihu A. Votické *Knocking on Every Door* za 14.95 kanadských dolarů můžete objednat u Second Story Press (<http://secondstorypress.ca> <<http://secondstorypress.ca/>>), 20 Maud Street, Suite 401, Toronto, ON, M5V 2M5, Canada,

Tel: 416-537-7850

Fax: 416-537-0588

E-mail: info@secondstorypress.ca

L. Křivánek-Montreal

Naše internetové stránky

Satellite 1-416

Výběr z článků v našich novinách.

Aktuální vždy v den vyjití novin.

www.satellite1-416.com

www.zpravy.ca; www.zpravy.org

Předchozí číslo v PDF

www.19.satellite1-416.com

www.19.zpravy.ca

Kalendář

Co se připravuje

v krajanské komunitě v Kanadě

www.kalendar.satellite1-416.com

www.kalendar.zpravy.ca

NHL: Obrana Rangers vydržela i po druhé

Toronto-NY Rangers 0:2

Během deseti dnů zavítali po druhé Rangers do Toronta a po druhé si odvezli vítězství. Jestliže v prvním utkání dokonale bránili a teprve v závěru inkasovali, tak tentokrát nedopřáli Maple Leafs ani tuto útechu. V dresu vítězů byl 21:31 min. na ledě Michal Rozsival a zaznamenal v hodnocení plus/minus jeden kladný bod. Sám pak hodnotil utkání takto:

MR: Z mého pohledu mohu zápas hodnotit pozitivně, získali jsme dva body. Byl to náš druhý zápas ve dvou dnech. Samozřejmě jsme chtěli vyhrát, protože včera jsme prohráli doma s Carolinou 3:4. Dnešní výkon našeho gólmána Lundqvista byl vynikající. To bylo hlavním důvodem, proč jsme vyhráli, přestože nás Toronto přestřílelo (36:24). My jsme hráli obětavě a dva body jsme si díky tomu zasloužili. **ABE:** Zvítězili jste zde po druhé během deseti dnů a po každé vám k tomu stačily dvě branky... **MR:** Podobnost není jen ve výsledku, ale i v situaci v mužstvu. Při prvním zápasu jsme také měli prohranou šňůru několika zápasů, kterou jsme dokázali otočit. Teď se to opakovalo po dvou prohraných zápasech za sebou. Zatím nám to tu v Torontu svědčí.

Buffalo otočilo utkání 13 vteřin před koncem

Toronto-Buffalo 2:3

Až pátá série samostatných nájezdů rozhodla v Torontu o vítězství Buffala. Zatímco Tomáš Kaberle neproměnil, Tyler Ennis byl úspěšný. V dresu Buffala Sabers byl slovenský reprezentant Andrej Sekera na ledě 21:10 minut, zatímco v netradičně bílém dresu Maple Leafs byl Tomáš Kaberle ve hře ještě o 3 minuty a 44 vteřin déle. To je jeden z důvodů, proč jsme ho požádali o zhodnocení utkání. **TK:** Bohužel pro nás, to takhle dopadlo. Ve Washingtonu jsme dostali vyrovnávací branku v oslabení, dnes třináct vteřin před koncem. Mohli jsme mít o dva body víc. Zatím jsme získali padesát procent bodů a tak se musíme snažit dostat se opět na postupovou pozici. Žádné utkání není jednoduché a dnes to bylo skutečně o kousek. Tohle jsme si měli ohlídat.

ABE: Asistoval jste při první brance...

TK: To bylo po souboji u mantinelu, kdy jsem nahrál Grabovskému, který bez přípravy vystřelil, dva hráči zacláněli brankáři výhled a tak to vyšlo. Máme to takhle nacvičené, že když jde bek do strany, tak ho útočník nahrazuje ve středu. Měli jsme více příležitostí a škoda, že jsme nevyužili některou z přesílovek.

ABE: Myslíte, že neškodí hře, když jsou dva body za vítězství v prodloužení i v normálním čase?

TK: NHL bude určitě o změně uvažovat. Takhle je to rovněž pro oba týmy stejné, ale velice často při nerozhodném stavu se hraje v závěru normálního času na prodloužení.

ABE: Hodně se spekulovalo o tom, že z Toronta odejdete...

TK: Jsem rád, že jsem zde zůstal. Mám Toronto rád a rád tady hraji a udělal bych pro mužstvo všechno. Ještě rok mně platí smlouva, tak uvidíme. Nechci o tom přemýšlet. Nechám to na GM a na vedení. Snažím se hrát, co nejlépe, abychom se dostali do postupové osmičky.

NHL

Nejnovejší rozhovory s českými a slovenskými hráči v NHL
www.nhl.zpravy.ca
www.nhl.satellite1-416.com
www.zpravy.org/nhl

863 Bloor St. W.
 Toronto, Ont.
 (416) 533-0080

281 Danforth Ave.
 Toronto, Ont
 (416) 466-0330

Mario Bližňák zaznamenal hned v první utkání v NHL branku

Toronto-Vancouver 3:5

V dresu hostů se poprvé v Torontu představil slovenský hokejista Mario Bližňák. Byl to jeho druhý zápas v NHL. Ne každému se však podaří jako jemu vstřílet první branku v NHL hned v prvním zápase. Nejprve jsme se ho tedy zeptali na dojmy z torontského utkání:

MB: Nezačali jsme dobře a dostali jsme hned v úvodu dva góly. Daniel Sedin však rychle odpověděl a do konce první třetiny se nám podařilo vyrovnat. Byl to dobrý hokej hrálo se nahoru, dolů. Bylo hodně šancí a díky šťastnému gólu jsme vyhráli.

ABE: Vratme se k utkání v Ottawě, vstříleli jste svou první branku v NHL. Mohl byste k tomu něco říci?

MB: Byl to úžasný pocit, když jsem ji vstřílel. Trenér mne postavil při hře čtyři na čtyři a my jsme šli spolu s Glassem na branku. Trochu jsem měl štěstí, protože se mi podařilo napálit puk ze vzduchu.

ABE: Kromě hry pět na pět, jste hráli dnes i v oslabení...

MB: Jsem defenzivní střední útočník, vždycky to byla moje funkce, ať v juniorech nebo na farmě. Je to taková černá práce.

ABE: Jaký je to pocit hrát proti takovému obránci jako je Tomáš Kaberle?

MB: Je to skvělé, pamatuji se, že jsem se na něj jako malý chlapec díval v televizi. Už tehdy hrál v NHL a teď mohu proti němu hrát.

Aleš Březina - Toronto

Gambrinus liga

14. kolo: Hradec Králové-Olomouc 1:0, Bohemians 1905-Sparta 0:1, Slovácko-Liberec 0:1, Plzeň-Teplice 4:2, České Budějovice-Brno 1:0, Ústí-Ostrava 0:4, Jablonec-Mladá Boleslav 1:1, Příbram-Slavia Praha 1:1.

15. kolo: Slavia-Jablonec 0:3, Ostrava-Plzeň 0:2, Brno-Příbram 0:1, Mladá Boleslav-Slovácko 2:3, Olomouc-České Budějovice 5:1, Teplice-Bohemians 1905 0:2, Liberec-Hradec Králové 3:0, Sparta-Ústí nad Labem 4:1.

16. kolo: Bohemians 1905-Hradec Králové 1:0, Slavia-Ostrava 1:1, Ústí-Brno 2:3, České Budějovice-Mladá Boleslav 1:3, Jablonec-Olomouc 3:2, Příbram-Teplice 1:1, Plzeň-Liberec 1:1, Slovácko-Sparta 0:2.

Tabulka

1. Plzeň	16	43:15	41
2. Sparta	16	27:11	34
3. Olomouc	16	31:13	28
4. Jablonec	16	29:18	27
5. M.L.Boleslav	16	28:20	27
6. Teplice	16	21:21	25
7. Liberec	16	21:21	20
8. Bohemians 1905	16	18:20	19
9. Slovácko	16	17:27	19
10. Příbram	16	10:16	18
11. Budějovice	16	13:26	18
12. Hradec	16	12:19	17
13. Slavia	16	17:22	16
14. Ostrava	16	17:23	16
15. Brno	16	22:33	15
16. Ústí	16	13:34	12

Tipsport extraliga

Výsledky 16. kolo: Liberec-Vitkovice 5:2, Budějovice-Slavia 5:1, Zlín-Kladno 8:0, Litvínov-Brno 5:3, Sparta-Plzeň 3:0, Karlovy Vary-Pardubice 2:3, Třinec-Mladá Boleslav 4:0.

17. kolo: Brno-Zlín 4:2, Pardubice-Litvínov 4:3(PP), Vitkovice-Karlovy Vary 2:1 (SN), Plzeň-Liberec 3:2, Kladno-Třinec 1:3, Mladá Boleslav-Budějovice 2:1, Slavia-Sparta 2:1.

18. kolo: Litvínov-Plzeň 0:3, Vitkovice-Slavia 2:1, Budějovice-Kladno 7:1, Zlín-Mladá Boleslav 2:3 (PP), Liberec-Pardubice 4:1, Karlovy Vary-Brno 4:1, Sparta-Třinec 0:3.

19. kolo: Pardubice-Budějovice 3:0, Třinec-Zlín 2:1 (PP), Mladá Boleslav-Litvínov 1:2 (SN), Brno-Sparta 3:1, Karlovy Vary-Kladno 2:1, Liberec-Slavia 2:1, Plzeň-Vitkovice 4:2.

20. kolo: Karlovy Vary-Slavia 3:5, Vitkovice-Kladno 2:0, Liberec-Brno 3:1, Sparta-Mladá Boleslav 3:1, Plzeň-Pardubice 3:4, Litvínov-Zlín 2:4, Budějovice-Třinec 5:6.

Jelikož za Plzeň, Mladou Boleslav a Kladno nastoupilo neoprávněně několik hráčů, je pravděpodobné, že řada zápasů bude kontumována. Proto také neuvádíme tabulku.

Corgoň liga

14.kolo: MŠK Žilina-Banská Bystrica 3:3, MFK Dubnica-FK Senica 0:1, MFK Košice-FC Nitra 3:0, Dunajská Streda-MFK Ružomberok 3:0, FC Zlaté Moravce-Slovan Bratislava 1:1, Tatran Prešov-Spartak Trnava 0:0.

15.kolo: Banská Bystrica-Slovan Bratislava 0:0, MFK Ružomberok-MFK Košice 2:2, Tatran Prešov-

FC Zlaté Moravce 1:0, FC Nitra-MŠK Žilina 0:2, FK Senica-Dunajská Streda 1:1, Spartak Trnava-MFK Dubnica 4:0.

16. kolo: Dunajská Streda-Spartak Trnava 1:0, MFK Dubnica-Tatran Prešov 0:1, FC Zlaté Moravce-Banská Bystrica 0:2, MFK Košice-FK Senica 2:1, Slovan Bratislava-FC Nitra 0:0, MŠK Žilina-MFK Ružomberok 3:1.

Tabuľka Corgoň ligy

1. Žilina	16	10	6	0	36:13	36
2. Trnava	16	7	6	3	21:8	27
3. Senica	16	8	3	5	18:16	27
4. Bystrica	16	6	6	4	20:12	24
5. Slovan	16	6	5	5	26:15	23
6. Dun. Streda	16	6	5	5	16:15	23
7. Zl. Moravce	16	5	6	5	15:18	21
8. Ružomberok	16	5	4	7	14:21	19
9. Nitra	16	5	4	7	13:23	19
10. Prešov	16	3	5	8	11:18	14
11. Dubnica	16	4	2	10	13:31	14
12. Košice	16	3	4	9	14:27	13

Slovnaft liga

20. kolo: HK Orange 20-Žilina 2:5, Košice-Poprad 2:3, Žilina-Slovan 5:1, Nitra-Ban. Bystrica 3:6, MHC Martin-Trenčín 3:1, Zvolen-Skalica 2:0.

21. kolo: Trenčín-Poprad 1:4, Skalica-MHC Martin 2:1 (SN), Ban. Bystrica-Zvolen 4:2, Slovan-Nitra 4:1, Žilina-Košice 1:3.

22. kolo: Poprad-Žilina 2:0, Nitra-Košice 2:6, Zvolen-Slovan 3:1, MHC Martin-Ban. Bystrica 2:3 (SN), Trenčín-Skalica 5:1, Trenčín-HK Orange 20 5:3

23. kolo: HK Orange 20-Nitra 3:5, Skalica-Poprad 4:2, Slovan-MHC Martin 1:4, Košice-Zvolen 4:3 (SN), Žilina-Nitra 5:2, Ban. Bystrica-Trenčín 6:3.

24. kolo: Poprad-Nitra 3:0, Zvolen-Žilina 6:3, MHC Martin-Košice 0:2, Trenčín-Slovan 3:2, Skalica-Ban. Bystrica 5:2.

25. kolo (predohrávka) Slovan-Skalica 2:6.

Tabuľka: 1. Košice 24/62, 2. Ban. Bystrica 25/56, 3. Poprad 25/45, 4. Zvolen 25/42, 5. Trenčín 26/39, 6. Slovan 26/36, 7. Martin 26/36, 8. Žilina 26/34, 9. Skalica 26/34, 10. Nitra 26/24, 11. Orange 20 15/0.

Dvě hospody na jednom rohu naproti AGO

(Dundas a McCaul)

v místě, kde je piva jako šafránu!

Na pípě jsou desítky evropských piv a mezi nimi Pilsner Urquell a Czechvar!

K tomu jídlo po celý den

Otevřeno sedm dní v týdnu od 11 do 2 ráno.

Village Idiot Pub

126 McCaul St.
 Toronto, Ontario M5T 1W2
 Tel.: 416/597-1175
 E-Mail: idiot@atef.ca
www.villageidiotpub.ca

Sin & Redemption

136 McCaul ST.
 Toronto, Ontario M5T 1W2
 Tel.: 416/640-9197
 E-Mail: sinners@atef.ca
www.sinandredemption.com

PORTRÉTY, KRESBY, OLEJOMALBY, KOLÁŽE

Z výstavy Puzzle

MARIA GABÁNKOVÁ

TEL.: (416) 535-8063; FAX (416) 530-0069

www.paintinggalleries.net

e-mail: gabankova@paintinggalleries.net

Když odejde velký brankář

DOLEJŠÍ ZACHRAŇUJE PŘED UWE SEELEEREM; Z MS V ROCE 1958.

FOTO: SOCCER 365 DAYS

Tehdy na podzim roku 1956 proběhla v novinách zpráva, že by v Trnavě měl za Slavii, tehdy měla název Dynamo podobně jako klub z Houstonu v MLS, nastoupit reprezentační brankář Břetislav Dolejší. Neváhal jsem a vsadil jsem se s dědečkem o pět haléřů, že Slavia vyhraje. V neděli večer po pořadu S mikrofonem za sportem, jsem deset haléřů strčil do kapsy. Neoprávněně, Slavia prohrála 1:2 a nikdy jsem se nedověděl, jestli Dolejší v Trnavě chytal nebo ne. Faktem je, že na jaře roku 1957 hrál v Edenu Ferencvároš a to již Dolejší v brance byl, ale já měl zápal plic a utkání jsem opět neviděl. Pamatuji se, že utkání skončilo 3:2.

Dolejší již tehdy byl legendou. Stál v brance proti Brazílii v létě roku 1956, v kterém jsme vyhráli 1:0. To pro změnu nešel na chalupě při bouřce proud. Můj strýc měl ale z války rádio na baterky, sedmilampovku, obrovský kufr a z něho jsme se dověděli, že branku dal Moravčík a Dolejší, že chytnul penaltu. Pamatuji se, že na podzim toho roku nás otec vzal na plochou dráhu na Strahov a najednou hlasatel oznámil, že Československo zvítězilo na Népstadionu 4:2 nad Maďarskem a v brance byl opět Dolejší a plný největší stadion na světě bouřil a nikdo nechtěl věřit, že by něco takového bylo možné.

Není divu, že toho roku byl náš rodinný rozpočet každý druhý týden o korunu tenčí. Tu jsem si vyškemral na nedělní odpoledne a již nejméně dvě hodiny před začátkem jsem stál nad jedním ze dvou tunelů, abych vůbec něco viděl. Bedlivě jsem sledoval každý pohyb hráčů a bylo se na co koukat. Jenže v národním mužstvu se začala objevovat Dolejšího konkurence - trnavský Imre Stacho. V rozhodujícím utkání o postup na MS ve Švédsku, které se hrálo v Lipsku na podzim roku 1957, byl Stacho zraněn a tak chytal opět slávistický gólman. Zvítězili jsme 4:1 a postoupili.

Na jaře v roce 1958 se změnil systém soutěže z jaro/podzim na podzim/jaro, takže všechna mužstva spolu hrála třikrát, ale na jaře se hrálo pouze deset zápasů. Zatímco Stacho v přátelském utkání proti mistrům světa Německu, které jsme vyhráli 3:2 příliš neoslňl, Dolejší v Edenu dělal divy. Obzvláště památne bylo utkání proti Rudé Hvězdě Bratislava, kdy likvidoval střelce Gajdoše, Molnára a Scherera. Slavia tehdy po bezbrankovém poločase zvítězila 3:0 a nakonec ve Švédsku chytal právě Dolejší. Po překvapivé prohře se Severním Irskem 0:1. Byl druhý zápas v Helsingborgu před 25000 diváky. Utkání pískal Angličan Arthur Ellis a v poločase jsme vedli 2:0, pak však Schäffer snížil a dvacet minut před koncem pro rohovém kopu narempovali Němci Dolejšího i s míčem do branky. Nic nepomohly protesty, že míč nepřešel

brankovou čáru. Proti Argentině jsme museli vyhrát. Byl to snad jeden z největších zápasů v naší historii a uštědřili jsme Argentině krutou porážku 6:1 a legendou byl opět Dolejší, který dostal jedinou branku z penalty v 65. minutě od Corbatty. Dvě branky tehdy vstřelil další slávista Václav Hovorka a dvě pardubický Zdeněk Zikán.

Dolejší byl prvním Čechoslovákem, který se dostal do prestižní ankety Zlatý míč. V roce 1956 skončil na 21. místě. Posledním zápase této éry bylo utkání Středoevropského poháru v Budapešti proti MTK Slavia prohrála 0:5.

V roce 1960 byl doživotně distancován. Důvodem byla prý Dvořákova branka v zápase s Duklou. Dolejší vykopnul dlouhý míč až na soupeřovu polovinu, Dvořák ho obratem přes celé hřiště vrátil a zkoprnělý Dolejší jen přihlížel. Nastalo vyšetřování. Prý se domluvili...

Do Slavie se ještě vrátil, ale to Slavia hrála druhou ligu, pak ještě nastupoval za Viktorku

Žižkov a najednou zcela zmizel z dohledu. Prý hrával za Spartu Chicago. Až před časem jsem ho potkal před zápasem na Strahově. Dal mi své telefonní číslo. Jednou jsem se osmělil a zavola do Kalifornie. Hovořili jsme asi hodinu, stěžoval si, že to vše napsal, ale že nikdo nemá zájem to vydat. Zajímavě vyprávěl. O poměrech v Dukle, o spoluhráčích, o tom jak dostával nabídky z Anglie či Itálie. Jak chytal téměř do padesátky zde v Torontu

za Ukrajince, kteří ho milovali. Dohodli jsme se, že vše probereme podrobněji. Jenže jsem promeškal svoji chvíli...

V sobotu 30. října 2010 mne volala paní Dolejší, že její manžel zemřel. Mezi nekrology z celého světa, jsem našel na internetu ve španělštině jeden z Argentiny. Vzpomínka se týkala porážky 1:6 na MS ve Švédsku.

Břetislavu Dolejšímu bylo 82 let.

Aleš Březina

Signature Realty
IND. OWNED & OPERATED BROKERAGE

Rosti Brankovsky

Broker
Jedinečné služby

Pro prodej:

analýza trhu, obchodního trendu, místa, příprava domu pro prodej.

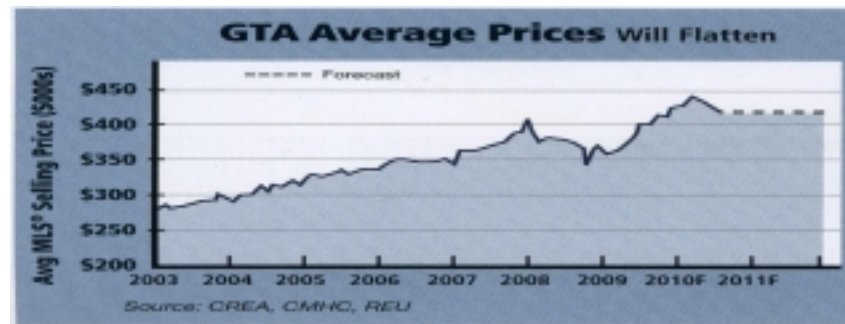
Pro kupce:

denní zasílání nabídky e-mailem, osobní prohlídka nemovitostí, finanční asistence.

Jsem tu pro vás!

Royal Le Page, Signature Realty
Independent owned and operated Brokerage
416/443-0300 - direct 416/443-9268

www.brankovsky.com * e-mail: rosti@brankovsky.com

Christmas Gift Ideas.....

Treat yourself this Christmas and spend your holidays in a beautiful tropical resort.

=

Purchase a flight to Europe before December 31, 2010 and get \$50 off your vacation package to any sun destination!!!

Vacation packages of your choice over \$1000 before taxes must be booked

By May 30, 2011

1221 YONGE STREET
(BY SUMMERHILL SUBWAY STATION)
TORONTO, ON
M4T 1W4

Phone: 416-504-3800

blanka@premieregroup.com

dagmar@premieregroup.com

diana@premieregroup.com

Toll free: 1-800-825-7577

TICO.CA #1810380

UNIGLOBE
Enterprise Travel Ltd.